

H. Rossier

Beschouwing over

**HET BOEK VAN DE
PROFEET MICHA**

Oude Sporen 2008

INHOUD

INLEIDING.....	5
Christus, de sleutel van de profetie	5
Gods regeringswegen in alle tijden.....	6
Twee groepen profeten.....	7
De grote vijand van Israël.....	8
Drie grote vijanden.....	9
Assyrië, de roede in Gods hand	12
Andere rijken in de profetieën.....	13
Vijandschap tegen het volk van God	14
Het overblijfsel van Israël.....	15
Predikers en getuigen.....	16
Hoofdstuk 1	18
De herinnering aan Micha in Jeremia's dagen	18
Jotham, Achaz en Hizkia	19
Jesaja en Micha.....	20
Vanwaar de oordelen uitgaan.....	21
Het gehele volk schuldig.....	22
Het oordeel over Samaria.....	24
Kort overzicht van Sanheribs val	25
Vertel het niet aan de Filistijnen.....	26
Namen van enkele steden en hun betekenis	27
Hoofdstuk 2	29
Tweemaal "wee"	29
God zal een kwaad bedenken	30
Oordeel over het afvallige deel van het volk.....	31
De valse profeten.....	32
Gods geduld.....	33
Door God verdreven	34
Geheel Israël zal behouden worden.....	35
De verlosser.....	36
Christus als voorloper	37

Hoofdstuk 3	39
Plundering van de schapen	39
Geen antwoord	40
Oordeel over de profeten.....	40
Een Geest van kracht	41
Een grote aanmatiging.....	43
Het oordeel over Jeruzalem en de tempel.....	45
Hoofdstuk 4:1-8	46
Nederlagen van Satan	46
Stad en tempel hersteld.....	47
Vrede, rust en zegen	48
Koning tot in eeuwigheid.....	49
Hoofdstuk 4:9-13	52
Twee redenen voor het oordeel over Juda.....	52
De ballingschap en de terugkeer daarna.....	53
Jeruzalem overwinnaar van de volken	53
Hoofdstuk 4:14 - 5:14	56
Oorzaak en doel van Gods oordelen	56
De verworpen koning.....	58
Israël door God prijsgegeven.....	59
Drie kenmerken van het overblijfsel.....	61
Oordeel over het ongelovig volk en de volkeren	63
Hoofdstuk 6 en 7	64
Inleiding.....	64
Oproep van beklaagde en getuigen.....	65
Gods grote genade	66
Hoe kan aan Gods eisen worden voldaan?.....	67
Het herstel volgt na de bekering	69
Geen vrucht voor God	70
Het kwaad in Jeruzalem	71
De harten vol van haat.....	72
Alleen op God vertrouwen	73
Het gelovig en het ongelovig deel van Israël.....	74
De zorg van de herder Israëls	75

Een noodgedwongen onderwerping	76
God vergeeft en vergeet	78
De trouw van God	79

INLEIDING

Christus, de sleutel van de profetie

De deur tot het verstaan van de profetie gaat, zoals dat trouwens met de hele bijbel het geval is, voor de gelovige pas open, wanneer de Heilige Geest hem de sleutel er van gegeven heeft. Zonder deze sleutel zal zelfs de geleerdste mens nooit in de gedachten van God kunnen indringen en slechts van onkunde blijf geven als hij haar tracht te verklaren. De *sleutel tot het verstaan van de profetie is Christus*. Tenzij men elke profetie betreft op zijn persoon, Zijn lijden en heerlijkheid, Zijn macht, Zijn komst als Zoon des mensen in Zijn koninkrijk (1 Petr. 1:11; 2 Petr. 1:16; Matt. 16:28; Marc. 9:1), zal zij zowel voor de geleerde als voor de ongeletterde een verzegeld boek blijven (Jes. 29:11, 12). Hierdoor is het dan ook te verklaren, dat er zelfs onder christenen zoveel verschil van mening gevonden wordt over de uitlegging van het heilige boek. De profetie spreekt ons dus van Christus. De eerste profeten, waaronder we Hosea, Jesaja en Micha rangschikken, stelden ons zijn persoon op veel treffender en uitvoeriger wijze voor dan zij, die na hen profeteerden, zoals Jeremia, Ezechiël en zelfs Daniël. Alleen de laatste profeten, Zacharia en Maleachi, zagen Hem, omdat zij dichter bij het ogenblik van zijn openbaring stonden, voor hun geestesoog in de grootse werkelijkheid van zijn verschijnen. Zo was het niet met Jesaja en Micha, die de Messias aankondigden in Zijn toestand van Zijn *vernederings* en *lijden*, maar ook in die van *Zijn komst met kracht*. Ten slotte brak het volle licht door, toen de laatste en grootste onder de profeten, Johannes de dooper, Jezus tot zich zag komen als het Lam Gods, als de Zoon van God en de koning Israëls.

Gods regeringswegen in alle tijden

Maar al is "de openbaring van Jezus Christus" het centrale punt van de profetie, zij biedt ons nog andere onderwerpen, waarvan het belangrijkste wel is: *Gods regering in deze wereld*. Zonder de profetische geschriften van het oude testament, waarvan de historische boeken niet uitgezonderd moeten worden, zouden we over dit punt zeer onvolledig ingelicht zijn. Alle laten ons Gods regeringswegen zien ten aanzien van zijn aardse volk en van de naties in het verleden en het heden. Bij elke gelegenheid liet God horen, dat Hij een heilig God is, die de ongerechtigheid niet verdragen kan. Hij moet haar oordelen, doch roept de mensen op tot bekering. De profetie van Amos toont deze waarheid op bijzondere manier, ofschoon ze eigenlijk in alle profeten te vinden is. Maar de profetie blijft niet bij het verleden en heden, zij ontsluit ook *de toekomst*. Het is voor de mensen van 't grootste belang om te zien dat Gods wegen onveranderlijk dezelfde blijven en zijn bestuur zich niet wijzigt. Naarmate de boosheid in de wereld toeneemt, worden de oordelen duidelijker zichtbaar. Ten slotte zullen zij hun hoogtepunt bereiken in het oordeel over de antichrist (de valse Messias); over zijn volk (de afvallige joden); en over alle landen, die zich tegen *het ware Israël* en *zijn ware koning* zullen verzetten.

Toch beperkt God Zich niet tot de vernietiging van alle hinderpalen, die Satan Hem in deze wereld in de weg legt. De Here oefent tucht, berispt en kastijdt zijn volk, want Hij beoogt niet alleen de veroordeling van het kwaad, maar wenst dat het goede overwinnen zal in het hart van hen, die Hem kennen en die zich aan Hem onderwerpen. Alle profeten leren ons dan ook, dat de ondergane en aanvaarde tucht in de eindtijd een waar herstel bewerken zal, waardoor het toekomstig overblijfsel van Israël en de gelovigen uit de volken zullen worden geplaatst onder de heerlijke scepter van Christus, wanneer Hij bezit zal nemen van zijn aardse erfdeel.

Twee groepen profeten

In het algemeen gezien, kunnen de profeten van het oude testament worden onderscheiden in twee groepen:

1. Zij, die door de Here geroepen werden in tijden waarin de betrekkingen tussen God en zijn volk nog bestonden;
2. Zij, die profeteerden, toen deze betrekkingen verbroken waren, dit wil zeggen na de wegvoering van de twee stammen in de Babylonische ballingschap.

Na de onder punt twee genoemde wegvoering was het door Hosea voorzeggde vonnis "Lo-Ammi" (niet mijn volk) een feit geworden. Hosea, Jesaja, Micha en andere profeten behoorden tot de eerstgenoemde groep. Wel lezen we in deze profetieën: "Gij hebt uw volk verworpen" (zie bv. Jes. 2:6), maar daaruit mag men niet de gevolgtrekking maken dat het "Lo-Ammi" reeds volle werkelijkheid was geworden, hoewel dit ten opzichte van de tien stammen spoedig zo zou zijn.

De betekenis van de woorden in Jes. 2:6 komt overeen met wat Gideon zei tegen de Engel des Heren: "nu heeft de Here ons verstoten" (Richt. 6:13). Dit laatste moest eigenlijk iedere keer gebeuren als Israël, dat door de wet onder een tweezijdig verbond met God stond, de Here had verlaten. Het betekende echter nog niet de complete verbreking van de betrekkingen tussen God en zijn volk. Het bewijs hiervoor vinden we in de boeken "Richteren" en "Koningen", in de profetieën van Jesaja, Micha en zelfs in Jeremia, die gedeeltelijk aan de vooravond van de ballingschap profeteerde.

Eerst toen de regeringsmacht op aarde aan de heidenen werd overgedragen, kwam aan deze toestand een einde. Dat gebeurde pas onder Nebukadnezar, het gouden hoofd van de vier wereldrijken (Dan. 2:37, 38). Zelfs de wegvoering van de tien stammen maakte geen einde aan het bestaan van *Gods volk*, dat in zijn ogen vertegenwoordigt werd door het koningschap in Juda en de tempel te Jeruzalem, en dat als zodanig nog door God erkend werd.

Met de gevankelijke wegvoering van Juda begon dus de tweede groep van profeten. Het vonnis "Lo-Ammi" was gevelde. Dat betekende niet, dat God *later* niet zijn betrekkingen met Israël, gegrond op een nieuw, ditmaal éénzijdig verbond, zou hervatten. Maar toen het "Lo-Ammi" definitief geworden was, zel de Here niet meer "mijn volk". De uitdrukking mijn volk" komt ook later nog wel voor (zie b.v. Ezech. 36:28; 37:23 en 27; 38:14 en 16; Zach. 8:8; 13:9), maar dan alleen als het gaat om het herstel van het volk in de toekomst.

De grote vijand van Israël

Op nog een andere belangrijke zaak, die verband houdt met het al of niet bestaan van Gods betrekkingen met zijn volk, willen we de aandacht vestigen.

Zolang de Here van Israël kon zeggen "mijn volk" en Hij dus zijn betrekkingen met hen in stand hield, ook al was het in de zwakste graad, was Assyrië de grote vijand van het volk (zie 2 Koningen, Jesaja en Micha). Of Assyrië nu geregeerd werd door Pul, Tiglath-Piléser, Salmanésér of door Assurbanipal, steeds werd dit rijk door de profeten voorgesteld als een voorafschaduwing, een *type*, van het toekomstige Assyrische rijk, dat in de eindtijd zulk een belangrijke rol zal spelen. Laatstgenoemd rijk zal in feite niets anders zijn dan een voortzetting van het oude Assyrië dat in de dagen van Israëls koningen bestond. Want of het nu gaat om historische personen of gebeurtenissen, de profetie wijst altijd op de eindtijd.

De geschiedkundige gebeurtenissen, waarvan de profeten spraken, vertonen dus steeds een treffende gelijkenis met die welke nog toekomstig zijn. Wat er ten tijde van de profeten plaats vond, diende ter waarschuwing, om het geweten van het volk te doen ontwaken en hen aan te sporen om tot de Here terug te keren, terwijl het nog tijd was.

Drie grote vijanden

De drie grote vijanden van Israël in de eindtijd zullen zijn:

1. *het Romeinse rijk*, of het vierde wereldrijk voorgesteld door het vierde dier in Daniël 7:7 of door het eerste beest in de "Openbaring", wiens "dodelijke wonde genezen werd" (Openb. 13: 1-4). Dit rijk zal opstaan in de vorm van een tienstatenbond met aan het hoofd een keizer, met als hoofdstad Rome. Deze persoon zal al de macht bezitten, die God vroeger aan Nebukadnezar, de koning van Babel, en aan de koninkrijken die hem opgevolgd zijn, had geschonken. In de eindtijd zal deze keizer, dit "beest" door Satan verwekt worden als tegenstander van Christus en zijn heerschappij. Het is van belang op te merken, dat Babel als rijk nooit meer hersteld zal worden. In de "Openbaring" wordt het niet vermeld als een voorbeeld van een nationaal herstel, zoals van het Romeinse rijk, maar als de afvallige christenheid van het einde, in haar godsdienstige, politieke en commerciële vorm, in verbinding met het Romeinse rijk (Openb. 17, 18).
2. *de antichrist*. Deze zal zich stellen aan het hoofd van het oude volk van God, dat dan van de joodse godsdienst afgevallen is, evenals de gehele christenheid Christus zal hebben losgelaten. De antichrist zal zich als valse koning en valse messias verheffen tot de troon van God, nadat hij zich van "het erfdeel des Heren" meester gemaakt heeft, om het aan Satan over te geven. Hoe klein het grondgebied van Palestina ook is, in Gods ogen heeft het groter betekenis dan alle landen der volkeren. De Here heeft het vroeger verkoren, evenals Jeruzalem, waarvan Hij de heerlijke hoofdstad van zijn aards koninkrijk zal maken. Daar zal Hij zijn troon vestigen, van daar zullen alle besluiten uitgaan van het eeuwige rijk dat niet te grande zal gaan en "*het eeuwig koninkrijk van de Zoon van God*" genoemd wordt. De pogingen van de antichrist om zich met geweld van deze macht meester te maken,

zullen de verschrikkelijke slagen van de toorn van God over hem uitlokken. Ten slotte zal deze valse christus, met al zijn aanhangers vernietigd worden als de ware Messias verschijnen zal.

3. *de Assyriër*.¹ In de profetieën van Jesaja en Micha speelt de Assyriër een belangrijke, maar niet de enige rol. Hoewel in de dagen van de volgende profeten aan de heerschappij van de *historische* Assyriër een eind gekomen was, zal de *profetische* Assyriër zich in de toekomst geducht laten gelden. Het Assyrische rijk bestond reeds als vijand, voordat het volk door God "niet mijn volk" genoemd werd. Hij zal opnieuw tevoorschijn komen, wanneer er een gelovig overblijfsel ontstaan zal en God weer zal kunnen zeggen "mijn volk". De

---

¹ Noot van de vertaler: In het vervolg komen twee uitdrukkingen voor, die wel enige toelichting nodig hebben, n.l.: "de historische Assyriër" en "de profetische Assyriër". Met "de historische Assyriër" bedoelt de schrijver het Assyrische rijk, dat bestond tijdens de regering van de koningen van de tien- en de twee stammen, en dat ten slotte het tienstammenrijk in ballingschap voerde.

Met "de profetische Assyriër" duidt de schrijver het rijk aan, dat in de toekomst weer op het toneel zal verschijnen en dat de grote vijand zal zijn van het dan herstelde Israël. De heerser over dit rijk wordt in de profetieën genoemd: "de koning van het Noorden" (zie Daniël 11). In andere plaatsen wordt dit rijk aangeduid als "Gog" (Ezech. 38, 39). Dr. Rossier maakt in zijn uiteenzetting geen onderscheid tussen de "koning van het Noorden" en "Gog". Hoewel men in zeker opzicht kan zeggen, dat de "koning van het Noorden" en "Gog" dezelfde macht voorstellen, zal er wel verschil zijn tussen de personen die aan het hoofd er van zullen staan, en eveneens in de omvang van de legers die er deel van zullen uitmaken. Er is ook verschil in de tijd waarin zij op het toneel zullen verschijnen.

De "koning van het Noorden" zal Palestina binnenvallen Vóór het duizendjarig rijk, terwijl "Gog" dat zal doen kort nadat dit rijk zal zijn ontstaan.

verschijning van de profetische Assyriër zal het grote eindconflict inluiden. Dan zal het door Satan weer opgerichte Romeinse wereldrijk rondom Jeruzalem in strijd raken met de Assyriër, die in zijn oudtestamentische historie door Babel overwonnen was, maar die eens weer opdagen zal om Rome de wereldheerschappij te betwisten. In tegenstelling met de Babylonische macht, die definitief vernietigd is, wordt de Assyriër in onze tijd nog vertegenwoordigd door Rusland met zijn geweldige Aziatische macht. Maar het politieke karakter van het Assyrische rijk zal in de toekomst een belangrijke verandering hebben ondergaan. Er zal geen sprake meer zijn van de koning van Assyrië, maar van "Gog", grootvorst van Mesech en Tubal, die zal heersen over het land Magog, d.w.z. over een Assyrische statenbond, en die zal trachten een tegenwicht te vormen tegen de Romeinse statenbond. *De koning van het Noorden* zal, naar het schijnt, de aanvoerder zijn van de Assyrische legerscharen. De Assyrische statenbond, aangevoerd en voorgesteld door de koning van het Noorden, zal dus de tegenstander zijn van het Romeinse beest en van de antichrist in Palestina, maar zal ook oorlog voeren tegen de koning van het Zuiden (Egypte). In al haar hevigheid zal dan de oosterse kwestie ontbranden. De botsing kan slechts plaats vinden in Palestina en dit land zal dan de laatste inzet zijn van Satan, waarmee hij het spel hoopt te winnen. Voor de eerste maal is hij op het kruis overwonnen, en deze overwinning van Christus heeft het *hemels* koninkrijk van het Lam ingeleid. Hij zal voor de tweede keer de nederlaag lijden, wanneer de gemeente, de hemelse bruid, tot haar Bruidegom opgenomen wordt, en de duivel met zijn engelen op de aarde zal worden geworpen. En als hij voor de derde maal wordt overwonnen, zal het met zijn rijk gedaan zijn. Jeruzalem, dat bestemd is om de zetel te zijn van de aardse macht van de ware koning, zal dan voorlopig in bezit blijven van deze antichrist en zijn bondgenoot, het Romeinse beest,

omdat de duivel met hen beiden een moorddadig verbond heeft gesloten. De door hoogmoed, eer- en hebzucht gedreven Assyriër zal echter de plannen van Satan doorkruisen, want hij zal onafhankelijk van hem willen handelen en zelf trachten Palestina en de heilige stad te veroveren. Dit streven zal uitlopen op de grote strijd tussen de legers van het Romeinse rijk en die van de koning van het Noorden. Door de verschijning van de Heer met zijn heerlegers zullen beide vijandelijke legers vernietigd worden (Openb. 19:11-21).

Assyrië, de roede in Gods hand

Aan de andere kant, en dat zal ten dele in onze beschouwing over de profeet Micha naar voren komen, zal de Assyriër de laatste roede zijn, die de Here zal opheffen tegen het afvallige, aan de antichrist onderworpen joodse volk. De oorzaak van deze kastijding moet gezocht worden in de verwerping van de Messias. God zal bovendien deze aanval van de Assyriër gebruiken om door bekering het herstel van het overblijfsel van Juda te voltooien (zie Joël 2). Onder de regering van Hizkia heeft de historische Assyriër Jeruzalem niet kunnen veroveren, al strekten zijn plunderingen zich over het hele gebied van Juda uit. Maar het eindoordeel over het joodse volk was toen nog niet gekomen, en hoewel God tot op heden Jeruzalem aan de volken overgegeven heeft om het te vertreden, heeft Hij niet toegelaten dat de Assyriër haar blijvend in bezit zou nemen. Toch komt eenmaal het ogenblik, waarop God voor het laatst de roede van zijn troon op zal heffen tegen het ongelovige volk, tegen Jeruzalem, waarin het bloed van al de profeten en bovenal dat van zijn Christus gevloeid heeft. Deze toekomstige overweldiging van Palestina en Juda door de koning van het Noorden zal compleet zijn. Jeruzalem zal belegerd en veroverd worden door de Assyriër en de met hem verbonden volken en de helft van de bevolking zal in ballingschap weggevoerd worden. Vervolgens zal de Assyriër zich op Egypte werpen en dat land veroveren. Door oorlogsgeruchten uit het oosten en

noorden verschrikt, zal hij zijn strijdkrachten op het grondgebied van Palestina terugtrekken en daar de legers van het Romeinse rijk ontmoeten (Dan. 11:40-44). Dan zal de Heer Zelf tussenbeide komen en alle samengetrokken legers vernietigen (Openb. 19).

Daarna zal de Assyriër, nu voorgesteld onder de naam "Gog", nogmaals een inval doen in het Sieraadland, in de tijd dat Israël reeds in gerustheid wonen zal. Hij zal echter op de bergen van Israël vallen, met al zijn krijgsbenden en de volken die met hem zijn (zie voor de bijzonderheden van deze nederlaag van Gog: Ezech. 38: 17-39: 16).

Andere rijken in de profetieën

Al spraken Jesaja en Micha hoofdzakelijk van de historische en profetische Assyriër, toch wil dit niet zeggen, dat ze geen melding maakten van de rijken van andere naties. We noemen bijv. in de eerste plaats Babel. Deze staan echter in hun profetieën niet op de voorgrond. Toen echter elke relatie van de Here met Israël, door de zonde van het volk, verbroken was, traden deze rijken, n.l. Babel, de Meden en Perzen, het Grieks-Macedonische rijk en het Romeinse rijk wel naar voren, zoals b.v. blijkt in Ezechiël, Daniël en Zacharia. Jeremia vermeldde de Assyriër zelfs niet, omdat hij zich bezig hield met de macht die aan de volken werd toevertrouwd in hun hoofd, Babel, nadat zij aan het volk Israël onttrokken was. Jeremia sprak over het oordeel van Babel, en het schijnt in zijn profetie alsof alles met haar val afgelopen was. Dat komt omdat Jeremia in de val van Babel ook de ondergang zag van alle wereldrijken die daarna kwamen. Daniël deelde de bijzonderheden van hun vernietiging mee. In de profetieën van alle bovengenoemde profeten wordt de historische Assyriër niet genoemd, omdat zijn rol, om zo te zeggen, met de ondergang van Ninevé en de machtsovername door Babel, geëindigd was. In plaats daarvan wordt dan de profetische Assyriër genoemd. Alleen Jeremia sprak noch over de een, noch over de ander, zoals we al opmerkten.

Vijandschap tegen het volk van God

Hoe vreselijk de macht van de Assyriër ook zal zijn, toch zal hij niet het instrument zijn van de verstrooiing van Gods volk in de eindtijd. In het verleden was hij de roede, die God gebruikte tegen het volk dat Hij toen nog als zijn volk erkende; in de toekomst zal hij de roede zijn om het afvallige volk te straffen, waardoor het overblijfsel tot bekering zal komen. Nooit werd de wereldheerschappij aan de Assyriër toevertrouwd. Het was Gods bedoeling geweest om de heerschappij over de volken te geven aan een getrouw Israël, maar door zijn ongehoorzaamheid is zij aan dit volk ontnomen om in de handen van Babel en de opvolgende rijken gelegd te worden. Zij zal aan het ware Israël, aan het herstelde volk van God, verleend worden onder de scepter van de Messias. Niettegenstaande een regeringsperiode van bijna negen eeuwen (terwijl de Babylonische heerschappij niet meer dan 80 jaar geduurd heeft), is het wereldrijk nooit aan de Assyriër verleend. Met de inneming van Ninevé verdween de Assyriër als de huidige roede van God tegen Israël en de volken. Maar zijn eerste optreden was slechts het voorspel van zijn verschijning in het eind der tijden. Nadat hij dan zelf de vijandschap van het Romeinse rijk met zijn tien koningen zal hebben uitgelokt, en nadat hij door God is gebruikt als roede tegen het volk van de antichrist, zullen zijn legers totaal vernietigd worden. ² Om zijn rol in de profetie te begrijpen, moeten we zijn tweede optreden in gedachten houden. De historische Assyriër was maar een zwak beeld van de profetische; ze dragen echter allebei hetzelfde karakter. Hun beginselen zijn overigens niet uitsluitend bij hen te vinden. Ook in onze tijd vertonen sommige volken dezelfde karaktertrekken: grenzeloze hoogmoed en heerszucht, haat, barbaarsheid, schrikbewind, executies ter plekke, wreedheden,

---

² Noot van de schrijver: Als koninkrijk, dat aan de heerschappij van Christus onderworpen is, zal Assyrië hersteld worden (Jes. 19:23-25).

massadeportaties van argeloze, ongevaarlijke volken. Maar laten we niet vergeten, dat zowel de historische als de profetische Assyriër gedreven werd of zal worden door een dodelijke haat tegen Gods volk.

Dat is ook het kenmerk van de volken die in onze dagen de verstrooide joden vervolgen. Met de christenen is het niet veel anders gegaan. Zij ondergingen bijv. in Turkije, dat een groot gedeelte van het vroegere Assyrië bezit, een zelfde behandeling. De ontzettende bloedbaden, die onder de Armeniërs zijn aangericht, tonen het maar al te duidelijk.

Het overblijfsel van Israël

Er blijft ons nu nog over enkele woorden te wijden aan het overblijfsel, omdat dit één van de onderwerpen is die het boek Micha vullen. Zonder enige kennis van de toekomst van dit overblijfsel blijven de profetische gebeurtenissen een onoplosbaar raadsel. Men kan zich niet gauw een te grote voorstelling maken van de zeer belangrijke plaats, die het overblijfsel in de toekomst zal innemen. De lezer zal er ons wel van willen ontheffen dit door aanhalingen uit de Schrift te bewijzen, want alle profeten, alle psalmen en een groot deel van de gesprekken van de Heer met zijn discipelen (waaronder de bergrede en de profetie van Matt. 24) bewijzen het.

Het toekomstig Israël zal geheel en al bestaan uit dit overblijfsel, waarvan wordt gezegd: "Zo zal *geheel* Israël behouden worden" (Rom. 11:26). Het zal gevormd worden uit gelovigen van Juda en van de tien stammen. De profeten en de psalmen hadden heel bijzonder het *overblijfsel van Juda* op het oog, want dat deel van Israël is alleen schuldig geweest aan de dood van de Messias, en zal in de grote verdrukking het gewicht van Gods toorn moeten dragen. De *benauwdheid*, die deze gelovige joden zullen moeten doormaken, zal in hen een volkomen bekering teweegbrengen, en om verlost te worden zullen zij zien op "Hem, die zij doorstoken hebben" (Zach. 12:10). Het overblijfsel van Juda zal zich gaan vormen bij de

terugkeer van het ongelovige joodse volk in Palestina, en weigeren zich te onderwerpen aan de antichrist, die door dit volk tot koning zal worden uitgeroepen. Dit overblijfsel zal in Jeruzalem beginnen zijn activiteit te ontplooien. Het zal allereerst bestaan uit "de verstandigen onder het volk" die "velen tot inzicht zullen brengen" (Dan. 11:33 en 35; 12:3 en 10). Deze verstandigen zullen hetzelfde karakter dragen als de discipelen, die vóór het tijdperk van de gemeente de Heer Jezus op aarde omringden. Zij zullen onberispelijk en rechtvaardig zijn naar de wet (zie Ps. 119), maar tegelijkertijd in de eens gekruisigde Jezus hun Messias erkennen, en de zonde van hun volk ten opzichte van Hem zullen zij zien als hun eigen schuld. Ten slotte zullen zij erkennen de rechtvaardigheid van Gods wegen met hen in de "benauwdheid" die ze moeten doormaken. Zij zullen op de Here alleen het oog richten en zich in het uur der verlossing op Hem verlaten.

Predikers en getuigen

Dit ontwaken van het geweten zal samengaan met de prediking van het evangelie van het koninkrijk in alle steden van Israël, door de gelovigen van het overblijfsel. Zij zullen daarmee de zending van de zeventig voortzetten (Luc 10:1), en deze verkondiging zal pas bij de verschijning van de Zoon des mensen ophouden (Matt. 10:23). Hun prediking zal de ergernis en toorn opwekken van de antichrist. Daarom zal hij hen vervolgen, nadat hij de eerst aan het volk gegeven dienst des Heren vervangen zal door het dienen van de in de tempel te Jeruzalem opgerichte afgod. Naar het bevel van de Heer zullen de gelovigen vluchten (Matt. 24:15-22) en door Gods voorzienigheid een schuilplaats vinden onder de volken die hun te hulp zullen komen (Openb. 12:15, 16). Ook onder deze volken zullen zij de evangelisten van het koninkrijk zijn, en de werktuigen tot de bekering van een grote menigte. Maar velen van het gelovig overblijfsel, die dan in Jeruzalem zullen blijven, zullen daar de marteldood sterven.

Het voortvluchtige overblijfsel zal in Palestina terugkeren om de nederlaag mee te maken van zijn vijanden. Het zal zijn koning en redder in heerlijkheid zien verschijnen en deel nemen aan zijn overwinning. Het zal getuige zijn van de vernietiging van het Romeinse beest, van de antichrist, van de Assyriër en van Edom, en ten slotte van het afvallige volk, van "de wraak" waarover in de profeten gesproken wordt.

Deze getrouwe joden zullen met het gelovig overblijfsel uit de tien stammen, die na hen in Palestina zullen terugkeren, het volk Israël vormen in het duizendjarig rijk. Het *nieuwe verbond* zal met hen gesloten worden, *de wet* zal in hun harten geschreven worden. Zij zullen de ceremoniën en feesten, verbonden met de dienst in de nieuwe tempel des Heren, waarnemen en een vorst uit het huis van David, onderkoning van de verheerlijkte Messias, zal over hen aangesteld worden. Alle naties zullen zich scharen om Jezus, als Heer en koning, en om zijn volk, dat het zichtbare middelpunt zal zijn van de zegeningen van dit toekomstige tijdperk.

Deze korte, zeer onvolledige uiteenzetting van een zo uitgebreid onderwerp, zal naar we hopen voldoende zijn om iets te begrijpen van de enorme betekenis van het overblijfsel in de gebeurtenissen van de eindtijd, in de wederopbouw van Israël en in de vestiging van Christus' wereldrijk.

HOOFDSTUK 1

Oordeel over Samaria en over Juda door de Assyriër

De herinnering aan Micha in Jeremia's dagen

Dit hoofdstuk is geschiedkundig en beschrijft in grote trekken de zonde van Samaria. De aanval van de Assyriër Sanherib was er het gevolg van. Zijn inval strekte zich uit tot aan de poorten van Jeruzalem, waar hij tot staan gebracht werd, doordat de Here tussenbeide kwam als antwoord op het geloof van Hizkia.

"Het woord des Heren, dat tot Micha, de Morastiet, kwam in de dagen van Jotham, Achaz, Jehizkia, koningen van Juda, hetwelk hij geschouwd heeft over Samaria en Jeruzalem" (vs. 1).

De profeet Micha had een levendige herinnering in Jeruzalem achtergelaten. Aan wat hij eens gezegd had werd nog gedacht in de tijd dat Jeremia tegen deze stad profeteerde. Dat was bijna een eeuw na Micha, in het begin van de regering van Jojakim, ongeveer twintig jaar vóór de inneming van Jeruzalem en de verwoesting van de tempel. De priesters en de profeten - want steeds werden de echte dienstknechten van God vervolgd door de priesterstand - hadden Jeremia gegrepen en wilden hem ter dood brengen, maar God waakte over zijn profeet. De vorsten, en zelfs het volk, dat eerst tegen Jeremia opgestaan was, verdedigden hem en zeiden: "Neen, deze man is niet des doods schuldig, want in de naam van de Here, onze God, heeft hij tot ons gesproken". Toen namen enige oudsten van het land het voor hem op en zeiden: "De Morastiet Micha was als profeet werkzaam in de dagen van Hizkia, de koning van Juda, en hij zeide tot het ganse volk van Juda: Zo zegt de de Here der heerscharen: Sion zal als een akker worden omgeploegd,

en Jeruzalem zal worden tot steenhopen, ja, de tempelberg tot woudhoogten. Heeft Hizkia, de koning van Juda, met geheel Juda, hem soms ter dood gebracht? Vreesde hij niet de Here, zodat hij de gunst des Heren zocht? En de Here had berouw over het kwaad dat Hij tegen hen gesproken had. En wij zijn bezig een groot kwaad te begaan tegen onszelf" (Jeremia 26:18, 19). Zo redde de Here de profeet Jeremia, dank zij het woord van Micha. De herinnering aan Micha leefde dus in Jeruzalem nog voort, meer dan een eeuw ná hem. Wanneer men Jeremia ter dood had gebracht, zou dit de veroordeling betekenen van Hizkia, de trouwste in de reeks van Juda's koningen.

Jotham, Achaz en Hizkia

We zien uit dit vers ook nog, dat een belangrijk deel van Micha's profetie, die drie regeringsperioden besloeg, tijdens de regering van Hizkia uitgesproken werd. Jotham was een koning naar Gods hart, maar de karakters van Achaz en Hizkia spelen de voornaamste, de beslissende rol in het boek dat we overdenken. Achaz stelt ons het verval en de ondergang van Juda voor. Onder zijn regering was alles verdorvenheid, overtreding, afval van de Here. Achaz, aanhanger van de afschuwelijke dienst van Moloch, deed zijn zoon door het vuur gaan (2 Kon. 16:3).

Door de dienst van Jesaja wilde God in zijn barmhartigheid zijn volk helpen in de oorlog tegen Rezin, de koning van Aram, en tegen Pekah, de koning van Israël (zie Jes. 7:10-13). Achaz wees deze hulp af, onder het voorwendsel dat hij de Here niet wilde "verzoeken". Hij had besloten een beroep te doen op de koning van Assyrië, in wie hij meer vertrouwen stelde dan in God. Hij beroofde de tempel om een geschenk aan deze bondgenoot te zenden, stelde het koperen altaar en het wasvat ter zijde, om de afgodische dienst van Damaskus over te nemen. Hij verachtte daarmee de voorafschaduwing van de verzoening en het priesterschap van Christus, om een heidens

altaar op te richten, en onderwierp zich zodoende aan het juk en aan de invloed van Tiglath-Pileser, de Assyriër.

Hizkia echter gaf het sein tot een ware hervorming in Jeruzalem. Hij schudde de overheersing van Sanherib, de Assyriër, van zich af, weerstond hem in de naam des Heren en werd het middel tot de verlossing van Jeruzalem (Jes. 36-39). Achaz was het beeld van de afschuwelijke afval van het joodse volk in de tijd van het einde; Hizkia dat van het getrouwe overblijfsel, waarvan hij de gevoelens zo prachtig in zijn danklied vertolkte (Jes. 38), en dat de vijand weerstaan zal door eenvoudig op de Here te vertrouwen, als alles verloren schijnt. Men zou van deze drie koningen kunnen zeggen, dat de eerste, Jotham, Israëls gezegende positie in het verleden voorstelt; dat de tweede, Achaz, het beeld is van zijn toekomstige afval; en de derde, Hizkia, dat van zijn eindherstel. Uit de geschiedenis van de beide laatstgenoemde koningen zien we al, dat de Assyriër de vijand zal zijn die Micha voorstelde.

Jesaja en Micha

Deze drie koningen vatten dus in figuurlijke zin de hele inhoud van het boek Micha samen. Maar de oordelen waarover hij sprak komen over Juda en Israël, want de tien stammen zijn daarin begrepen. Micha 1:1 zegt ons dan ook, dat de profeet dit woord "geschouwd heeft over Samaria en Jeruzalem". Dit oordeel had in de geschiedenis plaats gevonden over de tien stammen en hun hoofdstad door middel van de Assyriër, en eveneens over Juda's gebied, waarvan de hoofdstad echter gespaard bleef. Maar in de laatste dagen zal Jeruzalem evenmin gespaard blijven als eens Samaria. Inderdaad, want hoewel de historische Assyriër er niet in geslaagd is Jeruzalem te verwoesten, de profetische Assyriër zal de stad innemen en plunderen (Zach. 14:2; Ps. 83). Daarna, bij zijn laatste aanval, zal de stad beschermd worden door de verschijning van Christus. Evenals dat het geval was in de dagen van Hizkia, zal eenmaal de hele krijgsmacht van deze geweldige vijand voor

de muren van Jeruzalem stranden. Er is dus een treffende overeenstemming tussen de profetie van Micha en het tijdstip waarop zij uitgesproken werd. Die overeenkomst vinden we niet zo sterk in Jesaja, zijn onderwerp is veel uitgebreider dan dat van Micha, die zijn tijdgenoot was. Jesaja overzag het hele veld der profetie en geen enkel deel daarvan was hem onbekend. Maar evenals in Micha speelde de "Assyriër van het einde" daarin de beslissende, overwegende rol. Micha concentreerde zich veel meer op één punt, en zijn korte profetie is van groot nut om sommige onderdelen van het uitgestrekte veld der profetie op zich zelf te beschouwen.

Al wordt hier nauwkeurig aangegeven dat Micha "over Samaria en Jeruzalem" profeteerde, we moeten er toch op letten, dat Samaria en de tien stammen een minder belangrijke plaats in dit boek innemen dan Jeruzalem, waarvan de zonde en de verlossing op het eerste plan staan.

Vanwaar de oordelen uitgaan

"Hoor, gij volkeren altemaal; merk op, gij aarde en haar volheid, opdat de Here Here getuige zij tegen u, de Here uit zijn heilige tempel. Want zie, de Here gaat uit van zijn woning, en Hij daalt neder en treedt op de hoogten der aarde. De bergen versmelten onder Hem en de dalen splijten, als was voor het vuur, als water dat afgutst van een helling" (vs. 2-4). Deze verzen tonen aan dat het oordeel het gevolg is van de verontwaardiging van de Here tegen zijn volle En hoewel Hij de naties als roede van zijn gramschap tegen Israël gebruikte, zullen op hun beurt de volken ook geoordeeld worden. Alle volken worden opgeroepen om te luisteren, de hele aarde en haar volheid moet opmerkzaam zijn. De Here getuigde tegen alle volken en zijn getuigenis ging uit van "het paleis zijner heiligheid", van de tempel) waar Hij zijn naam had doen wonen, en die Hij nog niet verlaten had, zoals later in Ezechiël gezegd wordt. Het tweede vers van Micha 1 heeft enige overeenkomst met Jesaja 1:2, maar daar is het gehoor veel uitgestrekter;

hemel en aarde werden opgeroepen om te horen. In Jesaja gaat het over Israëls ongerechtigheid, over Israël, dat een bevoorrechte plaats innam onder alle volken, en waarvan God gezegd had, dat Hij het "zijn volk" noemde. Er zullen dan ook maar "enige weinige ontkomenen overgelaten" worden (Jes. 1:9; Deut. 28:62). De grote voorrechten van Israël brachten voor dit volk ook een groot oordeel mee. In de profetie van Micha kondigde God aan, dat Hij en zijn volk en de naties oordelen zal, hoewel de grondslag van het gericht het gevolg was van Jacobs overtreding. Hij verklaarde allereerst de noodzakelijkheid van deze kastijding over zijn volk, die ik een geschiedkundige noem. Vandaar de vermelding van de tempel in Micha 1:2. In het derde vers wordt een veel omvangrijker oordeel aangekondigd. In Jesaja werd de hemel opgeroepen als getuige tegen Israël; in Micha wordt ons voorgesteld dat de opperste Rechter uit de hemel zal neerdalen. Een verschrikkelijk oordeel! De bergen, symbool van alle op aarde bestaande machten, zinken neer en versmelten voor Hem. Wat hier in beeldspraak gezegd wordt, is een beschrijving van een toekomstig, algemeen oordeel, waarvan noch het joodse volk, noch de naties, noch de inwoners der aarde vrijgesteld zullen worden. Maar, en dat is een geruststellende gedachte, wanneer de Here "op de hoogten der aarde treedt", zal niet alleen zijn hemels volk, doch ook het gelovig overblijfsel van Israël gespaard worden. Het zal kunnen zeggen: "De HERE Here is mijn kracht: Hij maakt mijn voeten als die der hinden, Hij doet mij treden op mijn hoogten" (Hab. 3:19). Bij het begin van de oordelen zullen de uitverkorenen des Heren het voorrecht hebben met Hem te wandelen. Daarvoor zal slechts geloof nodig zijn; het eenvoudige geloof, waardoor Petrus op het water kon wandelen zolang hij in plaats van op de golven te zien, zijn oog alleen op de Heer Jezus gevestigd hield.

Het gehele volk schuldig

"Om Jacobs overtreding is dit alles en om de zonden van het huis Israëls" (vs. 5). Gods toorn zal als uitgangspunt hebben de

zonde van zijn volk en Hij zal het oordelen door middel van de natiën. De volken op hun beurt zullen zich echter zijn gramschap op de hals halen door de manier waarop zij zijn oordelen dan hebben uitgevoerd.

"Wat is Jacobs overtreding? Is het niet Samaria? En wat (de zonde van) Juda's hoogten? Is het niet Jeruzalem?" (vs. 5). Het komt mij voor dat in Jacob, evenals op andere plaatsen, het hele volk wordt voorgesteld met Juda aan het hoofd. Israëls overtreding is in Samaria, de hoofdstad van de tien stammen, begonnen. Daar werd het eerst de afgodendienst ingevoerd. Zelfs toen ze daar begon na de verdeling van het koninkrijk, onder Jerobeam de zoon van Nebath, stelde God het hele volk voor deze zonde verantwoordelijk. Ofschoon God, wat het oordeel betreft, onderscheid maakt tussen de rijken van Israël en Juda, kunnen zij zich in zijn ogen niet vrijmaken van hun verantwoordelijkheid jegens elkaar. Is het in onze tijd niet net zo? Alle kinderen van God zijn aansprakelijk voor de zonde en het verval van de gemeente. Geen enkele gelovige kan met recht beweren niet verantwoordelijk te zijn voor wat er in de christenheid gebeurd is. Het is ook onmogelijk weer op te bouwen, wat allen te grande gericht hebben.

Te midden van de ineenstorting zal er echter een verootmoedigd overblijfsel van Israël gevonden worden, dat zal zuchten en kermen (Ezech. 9:4). Daarop zullen Gods ogen in genade gevestigd zijn, zoals Micha en alle profeten ons leren.

Voor "de hoogten van Juda" was Jeruzalem alleen verantwoordelijk. De bevoorrechte stad, zetel van Gods regering, waar Hij zijn tempel en zijn troon had, was bijzonder schuldig en kon de eigen schuld aan afgoderij niet op de tien stammen werpen, omdat deze niet dezelfde zegeningen hadden genoten. De Here begon met Samaria toe te spreken, want haar oordeel stond voor de deur.

Het oordeel over Samaria

"Daarom zal ik Samaria maken tot een puinhoop op het veld, tot een oord om wijngaarden te planten; Ik zal zijn stenen in het dal nederstorten en zijn fundamenten blootleggen. Al zijn gesneden beelden zullen stukgeslagen worden, en al zijn wijgeschenken met vuur verbrand worden, en al zijn afgodsbeelden zal Ik te gruis slaan, want van hoerenloon heeft het ze bijeengebracht en zij zullen weder tot hoerenloon worden" (vs. 6, 7). La ter werd hetzelfde tot Jeruzalem gezegd (hfdst. 3:12; zie ook Jer. 26:18). Het komende oordeel over Samaria was reeds in enkele woorden door de profeet Amos aangekondigd (Amos 3:11), met dit verschil echter, dat hij het toeschreef aan het geweld, de onderdrukking en de roof van de edelen, terwijl Micha eerst alleen maar de afgoderij noemde (Micha 1:8-16). In de eerste verzen van ons hoofdstuk was de profeet de stem van de Here tot de mensen; vanaf vers 8 was hij de stem van het volle "Ik wil weeklagen en jammeren, barrevoets gaan en naakt, jammerklachten uitstoten". Israël als geheel voelde geen droefheid; wel de gelovigen onder hen, die gebukt gingen onder de goddeloosheid en afgoderij. Is het niet altijd zo? Wie geven zich er in onze tijd rekenschap van, dat God de christenheid moer oordelen, dat Hij nu reeds de wereld tuchtigt, en dat dit allemaal de vrucht is van hun ongerechtigheden? Wij, gelovigen in Christus, moeten dat beseffen, net als Micha dat deed. Wanneer wij over onszelf bedroefd zijn en tot een heilzaam berouw komen, gevoelen we tevens, dat de boze geestelijke toestand van de wereld zijn hoogtepunt spoedig bereikt heeft en dat de oordelen Gods rechtvaardig zijn. Misschien zou God in zijn grote lankmoedigheid zijn hand voor een ogenblik terugtrekken. Maar de wonden zijn ongeneeslijk en de tegenwoordige gebeurtenissen zijn maar een voorspel van wat er in de toekomst nog te wachten staat.

Kort overzicht van Sanheribs val

"Omdat zijn wonden ongeneeslijk zijn, omdat het tot Juda is doorgedrongen, en reikt tot de poort van mijn volk, tot Jeruzalem" (vs. 9). De wond, de plaag kwam bij de poort tot staan. Dat was gebeurd tijdens de aanval van Sanherib in de tijd van Hizkia (Jes. 36-38). De in de verzen 10-16 beschreven inval van Sanherib is dezelfde als die waarvan Jes. 10:28-34 spreekt. Maar er is een belangrijk verschil tussen. Jesaja gaf een opsomming van de plaatsen die door de Assyriër veroverd en bezet waren en van waaruit hij trachtte zich van Jeruzalem meester te maken. Micha noemde de oorzaken op van het oordeel dat de verschillende steden van Juda trof bij de inval van Sanheribs legers. Deze vergelijking brengt ons tot de volgende conclusie. De grote aanval van Sanherib tegen Jeruzalem (Jes. 10) had plaats door het gebied van Benjamin. De zegevierende vijand veroverde alle steden en dorpen van deze stam en kwam ten slotte bij Nob, de priesterstad, die eens het toneel geweest was van de slachting van de priesters door Saul. Dit was de laatste halteplaats vanwaar men het gezicht op Jeruzalem had. Sanherib ondernam het beleg van deze stad, maar de Here was daar. Hij kwam Hizkia te hulp, wiens geloofsvertrouwen op Gods tussenkomst rekende. Tijdens het beleg van Jeruzalem verspreidde de vijand zich over heel het vlakke land van Juda ten westen van Jeruzalem, in de vlakte van Shefalah, die aan Filistea en aan de Middellandse zee grensde en waarvan de voornaamste steden: Gath, Lachis, Marésa, Adullam, vroeger door Rehabeam versterkt waren met het oog op de strooptochten van de Filistijnen (2 Kron. 11:8-12). Terwijl het beleg van Jeruzalem voortduurde, omsingelde Sanherib Lachis. Het schijnt twijfelachtig of hij het veroverd heeft (2 Kron. 32:1; 2 Kon. 18:13, 14; 19:8). Vervolgens sloeg hij het beleg voor Libna. Van daar stuurde hij voor de tweede maal zijn dreigementen naar Hizkia. Daar vernam hij ook dat Tirhaka, de koning van Ethiopië, toenmaals Faraó van Egypte, tegen hem oprukte (2 Kon. 19:8, 9).

Sanheribs leger werd door de Engel des Heren geslagen; hij brak het beleg van Jeruzalem op en keerde naar Ninevé terug, waar zijn zonen hem doodden (2 Kon. 19:35-37).

Later veroverde Nebukadnezar eerst Lachis en Azéka "die alleen nog overgebleven waren" (Jer. 34:7), en ten slotte Jeruzalem tijdens koning Zedekia, die ontrouw geworden was aan de eed die hij gezworen had.

Bij de terugkeer uit de ballingschap bezetten de Benjaminieten weer een deel van hun steden, die door de Assyriër bij de aanval op Jeruzalem ingenomen waren (Michmas, Aja, enz., zie Neh. 11:31-36), terwijl de mannen van Juda zich weer in Lachis en Adullam vestigden (zie Neh. 11:30).

Zo is de beknopte geschiedenis van de Assyrische inval in het gebied van Benjamin en dat van Juda. Micha vermeldde alleen die in Juda.

Vertel het niet aan de Filistijnen

In vers 8 wijst het woord "hierover" op de ondergang van Samaria. Maar de vijand had ook Juda overstroomd en was tot aan Jeruzalem gekomen. "Verkondigt het niet te Gath, weent er zelfs niet!" (vs. 10). Tot Samaria wordt dus gezegd: Vertel uw nederlaag niet en vooral niet die van Hosea, uw koning, aan de Filistijnen die u haten. Gath, waarvan de ligging door de opsporingen der onderzoekers niet vastgesteld kon worden, was een van de vijf voornaamste steden van de Filistijnen (Jozua 13:3; 1 Sam. 6:17), die gelegen was op de grens van de bergachtige streek van Juda. Deze stad vormde een voortdurende bedreiging voor Jeruzalem (2 Kon. 12:17). Berucht in de geschiedenis van David (1 Sam. 17:4; 21:10; 27:3), werd zij later door hem veroverd (1 Kron. 18:1). Nog later had Uzziha haar muren geslecht, evenals die van Jabné en Asdod (2 Kron. 26:6), versterkte steden, die een aanhoudend gevaar voor Jeruzalem betekenden; Hij had bovendien steden gebouwd op Filistijns gebied. Uit Amos 6:2 zou men kunnen afleiden, dat Gath na Uzziha weer door de Filistijnen heroverd

was. Heel in het begin van zijn regering sloeg Hizkia, nadat hij het juk van de Assyriër afgeschud had, de Filistijnen tot aan Gaza, zonder dat er echter melding gemaakt wordt van Gath (2 Kon. 18:7, 8). In het vierde jaar van zijn regering, en het zevende van Hosea, de koning van Israël, sloeg Salmanésér het beleg voor Samaria, nam het in en maakte een eind aan het koninkrijk Israël.

Micha had de val van Samaria aangekondigd, toen de nederlaag van de Filistijnen door Hizkia reeds bijna een feit was. Wat een hatelijke en triomfantelijke vreugde zou dit volk dan ook voelen, als het de nederlaag van Israël en zijn koning zou vernemen op het ogenblik, dat het zelf door Juda verslagen en vernederd was. Neen, de inwoners van Gath mochten van gewezen niet weten.

Namen van enkele steden en hun betekenis

Het komt mij voor, dat de namen van de steden die genoemd worden in Micha 1:10-16 wijzen op een vleiende of karakteristieke betekenis, die hun inwoners daaraan hechtten, zoals men dat in alle tijden gedaan heeft. De profeet gebruikte deze namen door ze op hun val toe te passen. Ziehier wat in Gods ogen die namen, waarop ze zo prat gingen, betekenden.

Afra (stof) zal in het stof rollen; Safir (de schone) zal geschonden worden; Saānan (die uitgegaan is) kan niet naar buiten gaan, omdat het belegerd wordt; het kan Beth-Haēzel (de nabuur) niet helpen, dat jammert, want de Assyriër zal het de steun ontnemen waarop het rekende. Zo is het ook met Maroth (bitterheid) waarover het kwaad zal komen door de omsingeling van Jeruzalem. Lachis moet zich voor de vlucht gereedmaken en niet voor tegenstand. Door haar is Jeruzalem met afgoderij begonnen en de overtredingen van de tien stammen zijn in haar gevonden. Voorzover ik weet wordt dit feit op geen andere plaats vermeld. De profeet zei: ge zult afstand moeten doen van het bezit van Moreseth-Gath (misschien de geboortestad van Micha), waarmee ge u verbonden had. De

huizen van Achzib (leugen) zullen de koningen van Israël bedriegen. Het is mogelijk dat daar koninklijke zomerpaleizen waren. Een ander, de Assyriër, zal Marésa (bezitting) erven. Adullam, welks spelonk aan de voortvluchtige David een schuilplaats geboden had (1 Sam. 22:1; 2 Sam. 23:13; 1 Kron. 11:15), zal de laatste toevlucht worden van Israëls heerlijkheid, d.w.z. van zijn vorsten die door de vijand achtervolgd zullen worden. "Maak u kaal en scheer u", zei de profeet ten slotte tegen Israël, "om uw troetelkinderen", om die edelen, die uw vreugde en heerlijkheid uitmaakten. "Maak u een kale plek, zo groot als van een gier", als teken van diepe rouwen de grootste droefenis (Job 1:20; Jes. 15:2), "omdat zij (de troetelkinderen van Israël) van u weggaan in ballingschap". In het hele eerste hoofdstuk was de profeet de mond des Heren, of sprak hij persoonlijk. Zoals we eerder opgemerkt hebben, is dat niet steeds zo in de loop van deze profetie. Afwisselend zien we dat de Here, het overblijfsel, het volk en de valse profeten het woord nemen.

HOOFDSTUK 2

Zedelijke toestand van het volk herstel van het ware Israël in de eindtijd

Tweemaal "wee"

In hoofdstuk 1 werd aangekondigd wat er met Samaria en Jeruzalem zou gebeuren. Echter met dit verschil dat het onheil over Jeruzalem voorlopig maar tot aan haar poorten komen zou. Het tweede hoofdstuk beschrijft de zedelijke toestand van het gehele volk, die een zo streng oordeel noodzakelijk maakte. "Wee hun die ongerechtigheid bedenken en kwaad smeden op hun legersteden, die het uitvoeren bij het morgenlicht, omdat het in de macht van hun hand is. Begeren zij akkers, zij roven die, en huizen, zij nemen die. Zo verdrukken zij de man en zijn huis, de mens en zijn erfdeel" (vs. 1, 2). Evenals in Amos vinden we in Micha tweemaal een "wee". Het eerste in hoofdstuk 2:1, het tweede volgt pas in het eerste vers van hoofdstuk 7. Het eerste wee betreft de zedelijke toestand van het volk, vanuit een beperkte hoek gezien. Het bedacht het kwade en voerde het uit, als het in zijn macht was het te doen; het begeerde de bezittingen van de naaste en roofde ze; het verdrukte vreedzame mensen, stal hun goed en ontzag zwakken noch kleinen. In hoofdstuk 7:1 sprak de profeet een tweede wee uit, maar toen over zichzelf, Deze uitroepen vormen een van de talrijke overeenkomsten tussen Micha en Jesaja, behalve dan dat Jesaja steeds veel duidelijker en uitvoeriger was dan Micha. In Jes. 5 lezen we zes maal "wee", die samen overeenstemmen met het eerste "wee" in Micha. Het zevende wee (zie Jesaja 6) staat gelijk met het tweede in Micha.

In Jesaja brandmerken zij:

1. Het egoïsme, dat er slechts op uit was zich te verrijken en alles voor zichzelf te houden (Jes. 5:8);
2. het zoeken van de wijn en de wereldse vermaken (vs. 11, 12);
3. hen die willens en wetens kwaad deden, zonder zich om God en het oordeel te bekommeren (vs. 18, 19);
4. hen die het kwade goed noemden en het goede kwaad (vs. 20);
5. hen die een hoge dunk van zichzelf hadden (vs. 21);
6. hen die hun energie gebruikten om zich te verlagen, om de bozen te rechtvaardigen van wie ze profiteerden, en de rechtvaardigen zwart maakten, omdat ze van hen niets te verwachten hadden.

Maar Jesaja sprak evenals Micha het "wee" over zichzelf uit. Hij zag zichzelf als een onreine, die voor God niet kon bestaan, maar die ook een volheid van zegen ontving. Op het tweede "wee" van Micha zullen we bij de overdenking van hoofdstuk 7 terugkomen.

God zal een kwaad bedenken

"Daarom, zo zegt de Here, zie Ik ga tegen dit geslacht een kwaad bedenken, waaruit gij uw halzen niet zult trekken en waarbij gij niet rechtop zult gaan, want het zal een boze tijd zijn" (vs. 3). Toen zij "ongerechtigheid bedachten en kwaad smeedden", bedacht de Here ook het kwaad tegen hen, en Hij zou hen vast en zeker treffen. Wat denken de mensen wier harten vol boze plannen zijn, er toch weinig aan wat een rechtvaardig en heilig God hun in stilte bereidt! Hij kan geduldig wachten, maar als de begeerte de zonde heeft opgewekt en tot daden heeft gebracht, komt ten slotte het oordeel (Jak. 1:15). Amos, die onder Uzzia en Jerobeam profeteerde, geruime tijd vóór Micha, had de houding van een verstandige aangetoond in de rampspoedige dagen van het einde. Hij had gezegd:

"Daarom zwijgt de verstandige in die tijd, want het is een boze tijd" (Amos 5:13). Was het tijd om de stem te verheffen en te protesteren, wanneer God zelf in de stilte een kwaad bedacht? De verstandige moest evenals zijn God de stilte bewaren, zich geheel op Hem verlaten en niet trachten tussenbeide te komen in de dingen van de wereld. Micha laat ons dan zien, hoe de houding van de wereld zal zijn, wanneer God zal optreden: "waaruit (uit het kwaad, het juk) gij uw halzen niet zult trekken en waarbij gij niet rechtop zult gaan, want het zal een boze tijd zijn", Ondanks alle rampen die God zond, hadden de hoogmoedige harten niet geleerd zich te vernederen. Zo was het vroeger. In onze tijd is het niet anders. Het kwaad, dat anderen wordt aangedaan, zal echter van Godswege over zulke mensen komen. Dan zal hun trots gebroken worden onder het juk der slavernij.

Oordeel over het afvallige deel van het volk

"Te dien dage zal men over u een spreuk aanheffen en weeklagend een klaagzang zingen: Het is gedaan zal men zeggen, te enen male zijn wij vernietigd. Het erfdeel van mijn volk doet Hij in vreemde handen overgaan. Hoe ontnemt Hij het mij. De afvalligen deelt Hij onze akkers uit" (vs. 4). Wanneer dit oordeel uitgevoerd zal worden, zullen de getroffenen hun totale vernietiging moeten erkennen.

Verschilt dit alles zo heel veel van wat we in onze dagen zien? Men spreekt van verkregen rechten, van zijn volk en zijn land, en voert dit aan als motief om de landerijen en huizen van anderen te roven; misdaden die reeds lang tevoren in stilte waren beraamd en voorbereid, terwijl de slachtoffers "in zorgeloze rust leefden".

Maar voor Israël was het ogenblik gekomen waarop God tussenbeide kwam. Een plotseling verderf overviel hen. Zij werden gedwongen uit te roepen: "het erfdeel van mijn volk doet Hij in vreemde handen overgaan", terwijl zijzelf het erfdeel van anderen genomen hadden (vs. 2). Zelfs wat zij als wettig

bezit in handen hadden, werd hun ontnomen. Hun grensstenen werden verplaatst. God zou hun akkers niet geven aan hen die rechtvaardiger waren dan zij, maar aan de afvalligen! De Assyriër, die vijand van God, zou hun erfdeel in bezit nemen. Wat een schande, wat een vernedering! God gebruikte zijn eigen vijand tegen hen, terwijl zij zich er op beroemden, dat Hij hen tegen hun vijanden beschermen zou.

"Hij deelt onze akkers uit". Waren het niet de akkers van hun broeders, die zij in strijd met alle recht in bezit genomen hadden?

"Daarom zult gij niemand hebben, die volgens het lot het meetsnoer uitwerpt in de gemeente des Heren" (vs. 5). Met deze woorden kondigde de profeet een toekomstige tijd aan. Hij bedoelde daarmee niet de terugkeer uit de ballingschap, maar het herstel van het overblijfsel in de eindtijd, waarvan het afvallige volk buitengesloten zal zijn. Het vonnis dat over deze ongelovigen uitgesproken werd voor een nabije toekomst, waarin de boze tijd van de ballingschap als een juk op hun hals drukken zou, was niet het laatste woord van hun oordeel. De profeet had het oog op de eindtijd, waarin het afvallige volk zal zijn uitgesloten van de zegeningen, die het deel zullen zijn van het getrouwe overblijfsel (Ps. 16:6).

De valse profeten

"Profeteert niet, profeteren zij" (vs. 6). Dit vers, dat de uitleggers zeer op de proef gesteld heeft, geeft geen enkele moeilijkheid, als men onderscheidt dat in de profetie van Micha soms uitspraken van anderen dan de profeet zelf worden gevonden. "De profeten die mijn volk verleiden" (hfdst. 3:5) namen hier het woord. Zij gaven de ware profeten, hun tijdgenoten Jesaja en Micha, bevel om niet te profeteren. Micha antwoordde hun: "Indien zij niet tot hen profeteren, zal de schande niet

ophouden" (vs. 6). ³ Wat is het doel van een ware profeet? Het volk tot bekering te brengen door het zijn schandelijke wegen en de oordelen die er het gevolg van zouden zijn, voor te stellen. De profetie werd altijd gekenmerkt door barmhartigheid, want terwijl zij het oordeel bekend maakte, wees zij de weg ter ontkoming aan, en hoe God verlossing zou bewerken. Wanneer er geen profeten des Heren meer waren, zou het onmogelijk zijn het oordeel achterwege te laten. Het optreden van de gewetenloze, valse profeten, om het werk van de ware profeten te vernietigen, maakte hen daarom ontzettend schuldig. Als God hen hun gang liet gaan, zouden zij er uiteindelijk voor verantwoordelijk zijn, dat de toestand van het volk onherstelbaar was, en het rechtvaardig vonnis onherroepelijk werd.

Gods geduld

"Mag dat gezegd worden, huis Jacobs, is de Here zo kort van geduld, is dit zijn handelwijze? Zijn mijn woorden niet vriendelijk ten opzichte van de oprechte van wandel? Maar sinds lang treedt mijn volk als vijand op; gij rukt de mantel weg van het kleed bij argeloze voorbijgangers, afkerig van strijd. De vrouwen onder mijn volk verdrijft gij uit de woning van haar geluk, van haar kinderen neemt gij mijn heerlijkheid weg, voor immer" (vs. 7-9). De Here nam nu het woord om het volk door de mond van zijn eigen profeet te beschamen. Kon het huis van Jacob, heel Israël vertegenwoordigd door Juda, God er van beschuldigen geen geduld te hebben gehad? Had Hij Israël niet door al zijn profeten gewaarschuwd, zelfs toen zijn stem in de woestijn weerklonk? Wilde Hij zijn volk niet tot bekering brengen? Had Hij ooit te vroeg en zonder reden geslagen? Waren dat zijn daden? Had Hij deze rechtvaardigen niet beloond en een oneindig geduld getoond ten opzichte van de

---

³ Noot van de vertaler: Het was hier noodzakelijk van de vertaling NBG af te wijken en de tekst van de Franse bijbel aan te halen.

bedrijvers van geweld en de bedriegers? "Mijn volk" (let op dit mijn; aan de vooravond van het definitieve oordeel weerhield de Here Zich nog het "Lo-Ammi" uit te spreken) heeft de rol van vijand gespeeld jegens vreedzame mensen, door hen onverwachts te overvallen en te beroven. Hadden dezen, die zij hadden aangevallen, hen uitgedaagd? En hoe stond het met de weerloze vrouwen, die zij uit hun huizen hadden verdreven? En hoe met de kinderen, die voor altijd beroofd waren van hun erfgoed, dat de Here hun toegezegd had?

Door God verdreven

"Staat op en vertrekt, want dit is de plaats der ruste niet; doordat het (land) onrein is, brengt het verderf teweeg, ja, een voortwoekerd verderf" (vs. 10). De lange tijd ingehouden verontwaardiging van de Here moest ten slotte naar buiten komen. Door zijn profeet liet de Heer dan ook tot het volk zeggen: Dat zij opstaan! Dat zij vertrekken! Dat ze ver van mijn aangezicht heengaan! Dat zij zwerven ver van hun land, dat onrein is, dat geen plaats der rust meer is en waarvan de verschrikkelijke ondergang voor de deur staat. De Here had gezegd: Gaat weg! En Hij zou op dat woord niet terugkomen. Maar hoe ernstig is dit ook voor ons! De wereld is een onreine plaats, die onder het oordeel besloten ligt. Zouden wij er rust in kunnen vinden? Laten we toch niet op onze rechten staan. Laat de wereld ons ontnemen wat ons toebehoort, wij hebben de woorden des Heren, die alles vergoeden wat de wereld ons zou kunnen roven! Hij is machtig ons te bewaren en eens in te voeren in ons erfdeel (Hand. 20:32). Uit Kol. 1:12 blijkt duidelijk dat de wereld daaraan geen deel kan hebben. "Als er maar iemand wind naliep en leugen voorspiegelde: Ik profeteer u van wijn en bedwelmende drank - dan zou hij de profeet van dit volk zijn" (vs. 11) . We vinden hier het contrast tussen de profeet des Heren en de trouweloze profeten. Zij logen, wakkerden de lusten aan van hen tot wie zij zich richtten; verzwakten het kwaad wanneer het om de begeerten der mensen ging, streelden hun neigingen in plaats van er tegen in te gaan. Is dat

niet in alle tijden het resultaat van de dienstbaarheid naar het vlees, die vreemd is aan de werking van de Geest van God?

Geheel Israël zal behouden worden

"Voorzeker zal Ik u, O Jacob, in uw geheel bijeenbrengen, voorzeker vergaderen het overblijfsel van Israël. Ik zal hen bijeenbrengen als schapen in een kooi, als een kudde in het midden der weide. Het zal er gonzen van mensen" (vs. 12). In tegenstelling met vers tien, waar de Here het onreine volk smadelijk uit zijn tegenwoordigheid verjaagde, wendde Hij Zich nu tot geheel Jacob, tot het overblijfsel van Israël, dat in de toekomst het nieuwe volk des Heren vormen zal. Dit toekomstig volk had God op het oog, toen Hij zei: "Geheel Israël zal behouden worden". Heerlijke gedachte, ook voor de gelovigen te midden van het tegenwoordig verval in de christenheid. God ziet een overblijfsel, verborgen onder dat wat ijdel de naam van Christus belijdt. Men herkent het thans nauwelijks, evenmin als vroeger dat van Israël, maar het is er toch. Enkelen, misschien twee of drie, vergaderen zich om de Heer, maar hoeveel dwalende schapen zijn er, onbekend met dit samenkomen en zuchtend in hun eenzaamheid. Wanneer de Heer komt, zal Hij hen in een oogwenk verzamelen tot één grote hemelse kudde die "gonzen zal vanwege de menigte", zoals Hij het overblijfsel van Israël vergaderen zal voor zijn aardse duizendjarige rijk. Wanneer de schittering van de aardse heerlijkheid van het herstelde Israël onze ogen reeds verblindt, wat moet het dan voor ons zijn, als we de hemelse heerlijkheid zullen zien van de verlost en verenigd om de grote herder der schapen. Dan zullen zij zijn lof bezingen, waarvan de echo's tot in 't oneindige weerkaatst zullen worden in de ruimten van de hemelse stad! En van wie zullen deze toekomstige zegeningen uitstromen? Van Christus alleen.

De verlosser

"De doorbreker trekt vóór hen op; zij breken door en trekken door de poort en gaan daardoor uit; en hun koning trekt vóór hen uit, en de Here aan hun spits" (vs. 13). Nu schijnt het alsof de bijeenvergadering van het oude volk van God even onmogelijk is als die van de gemeente. We moeten wachten op het ogenblik, dat de Here, de koning Israëls, Zich aan hun spits zal stellen. Hij is "de doorbreker", die alle hindernissen zal omverwerpen. Zo is het ook nu. Ondanks ons vurig verlangen naar de komst van de Heer om al de zijnen tot Zich te nemen, is het ons niet mogelijk de hinderpalen omver te werpen. Maar Hij zal zijn volk verzamelen en Zich aan het hoofd plaatsen.

Wat Israël betreft zal Hij doorbreken om hen te doen uitgaan. Christus zal Zich aan de spits stellen van dit arme, verdrukte overblijfsel. Hij zal voor hen uittrekken en alle hindernissen doen neerstorten. Alle pogingen van Satan om hun bijeenverzameling te beletten en hen te verdelgen zal Hij vernietigen; Hij zal hen uitleiden, hen afscheiden van het opstandige volk. Zij zullen Hem volgen "en door de poort trekken en daardoor uitgaan".

Dit gedeelte (Micha 2:12, 13) wordt duidelijk, wanneer men ziet dat daarin het overblijfsel wordt beschreven als schapen in een kooi, als een kudde midden in de weide. In vers 13 laat de Heilige Geest ons zien op welke manier en door welke wonderbare verlossing zijn volk tot deze zegen gebracht zal worden. "Zij trekken door de poort", zei de profeet. Die poort is Christus, hun herder en hun koning. De verzen 1-15 van Joh. 10 lijken wel een verklaring van dit vers in Micha te zijn. De kudde van Israël (het overblijfsel) zal vergaderd worden; de Heer zal Zich aan hun hoofd plaatsen, "Hij gaat voor hen heen" (vs. 4). Hij zal door hen erkend worden als hun opperste herder en koning, als de enige deur om uit het midden van een afvallig volk uit te gaan, en als de enige deur om in te gaan in de duizendjarige zegeningen. Hij zal voor hen de doorbreker zijn, d.w.z. dat Hij de hindernissen zal vernietigen, die hun door

Satan in de weg gelegd worden. Hij zal hun de nodige kracht, de moed en de mogelijkheid schenken om de overwinning te behalen. Dan zal men van hen kunnen zeggen: "zij breken door".

Christus als voorloper

Dit vers bevat nog een opmerkelijk woord: "De doorbreker trekt vóór hen op)). Voor de gemeente is dit al geschied. De macht van Satan is te niet gedaan door de opstanding van Christus, die de hindernis omvergeworpen heeft en doorgebroken is. Het is ook in de kracht van zijn opstanding, dat in de toekomst niets zijn volk Israël verhinderen zal uit te trekken. Door het feit dat Hij voor hen zal optrekken, zullen zij in volle vrijheid gesteld worden, zij zullen onder de leiding van de herder uitgaan, niet om beveiligd te worden, maar om zich als een ontelbare kudde des Heren, "gonzend" als een bijenkorf te verspreiden en in de weide Kanaäns te grazen. "Hun koning trekt vóór hen uit". Christus is door de deur ingegaan en heeft de ganse wil van God volbracht. Door dit feit alleen heeft Hij het recht onze Heiland te zijn, zoals Hij alleen ook Israëls verlosser zijn zal. Deze koning, deze verlosser, deze herder, zal Jahweh Zelf zijn.

Wat een heerlijke gedachten liggen in dit vers opgesloten. Hoewel het uitgesproken is als profetie van de verlossing en de toekomstige bijeenvergadering van Gods volk, ziet het toch ook op onze verlossing. De Heer Jezus heeft ons doen uittrekken en leidt ons. Hij doet ons met volle vrijmoedigheid het heiligdom binnengaan, om daar de gemeenschap met de Vader en met de Zoon te genieten; wij gaan vandaar uit om Hem te dienen. Hij heeft ons het eeuwige leven gegeven. Dat gaat veel verder dan het leven dat Hij aan zijn joodse schapen zal schenken, want dat wordt "overvloedig" genoemd. Ons deel en onze vreugde is de gemeenschap met de Vader en met de Zoon (1 Joh. 1:3). Al deze dingen behoren tot onze tegenwoordige zegeningen; die van Israël, hoe heerlijk ook in het toekomstige duizendjarig rijk, halen er niet bij. Om heel veel redenen zullen

zij geringer zijn, wanneer de gelovigen, als de gemeente van Christus ingevoerd zal zijn in zijn eigen heerlijkheid!

Hiermede eindigt het eerste deel van de profetie van Micha.

Het behaagde de Heilige Geest, om na een gezicht van zonde en oordeel, onze blik te richten op het toekomstig herstel van het gehele overblijfsel, geleid door zijn koning, de Messias, de Here!

HOOFDSTUK 3

Zedelijk verval van alle leiders van het volk oordeel over de profeten verwoesting van Jeruzalem

Plundering van de schapen

Het tweede deel van Micha's profetie beslaat hoofdstuk 3:1 t/m 4:8. Het hoofdonderwerp van dit deel kan als volgt worden samengevat: beschrijving van de verschrikkelijke toestand waarin het volk als geheel zich bevond en speciaal het verval van zijn leidlieden. Daarna het voornemen van de Here ten opzichte van het komende vrederijk.

In Micha 3:1-3 lezen we: "En ik zeide: Hoort toch, hoofden van Jacob en leidlieden van het huis Israëls, moest gij het recht niet kennen? Gij, die het goede haat en het kwade liefhebt, die de lieden de huid afstroopt en het vlees van hun gebeente; ja, die het vlees van mijn volk eet, en hun huid aftrekt, en hun beenderen breekt, en ze uiteenlegt als vlees in een pot of in een ketel".

Nadat de Here gesproken had (hfdst. 2:7-13) nam de profeet het woord, eerst als profeet (hfdst. 3:1-4), daarna als de mond des Heren, om de ontrouwe profeten aan te klagen. Deze hierboven geciteerde woorden werden tot de hoofden en vorsten gericht, die het hele volk, te weten Juda en Israël, vertegenwoordigden. Zij haatten het goede en beminden het kwade. Dat was precies het tegenovergestelde van een waarachtige bekering, zoals er in Jesaja gezegd wordt: "Doet uw boze daden uit mijn ogen weg; houdt op kwaad te doen; leert goed te doen, tracht naar recht; houdt de geweldenaar in toom, doet recht aan de wees, verdedigt de rechtszaak der weduwe" (Jes. 1:16, 17). Deze rechters en edelen behandelen

de kudde van Israël, die het voorwerp was van alle zorg van de goede herder, als hun prooi. Zij stroopten de huid af om het vlees te eten. Maar zij gingen nog verder: "Zij trokken hun de huid af", omdat zij een middel gevonden hadden die te benutten. Daarna deden ze het vlees en de beenderen van de schapen in de ketel om die op te eten tot het laatste toe en niets te verliezen van dat waarvan ze voordeel konden trekken, alles ten koste van de schapen die zij verdrukten.

Geen antwoord

"Dan zullen zij roepen tot de Here, maar Hij zal hun niet antwoorden, en Hij zal zijn aangezicht voor hen verbergen te dien tijde, omdat zij slecht hebben gehandeld" (vs. 4). De dag der vergelding zal komen; zij zullen roepen zonder dat God antwoorden zal. Kan er een vreselijker oordeel zijn? Altijd is de kreet van een ziel tot God gehoord geworden (Ps. 22:6). Slechts één, de rechtvaardige, heeft geen antwoord gekregen, en dat was opdat wij behouden zouden worden (Ps. 22:2). Maar als de tijd der genade voorbij is, zullen ook de bozen geen antwoord krijgen. Kunnen we ons het vreselijke van een dergelijke toestand indenken? In die dag zal de Here zijn aangezicht voor hen verbergen. Hij had zijn aangezicht voor zijn knecht verborgen (Ps. 69:18), om ons te kunnen redden. Voor het getrouwe overblijfsel zal Hij zijn aangezicht maar een korte tijd verbergen om Zich "met eeuwige goedertierenheid" over hen te ontfermen. Van welke dagen spreken die paar woorden "te dien tijde"? In hoofdstuk 4 zullen we zien, dat het gaat om de tijd die direct vooraf zal gaan aan de heerlijke en gezegende dagen van Christus' heerschappij.

Oordeel over de profeten

"Zo zegt de Here aangaande de profeten die mijn volk verleiden; die, als zij iets met hun tanden te bijten krijgen, heil verkondigen, maar tegen hem die hun niets in de mond steekt, de oorlog uitroepen: Daarom zal het nacht voor u worden,

zonder gezicht; duisternis zonder waarzegging; de zon zal ondergaan over de profeten, en de dag zal over hen verdonkerd worden. En de zieners zullen beschaamd worden, en de waarzeggers teleurgesteld, en zij zullen allen de bovenlip omwinden, omdat er geen antwoord Gods komt" (vs. 5-7). Na de leidlieden werden de profeten toegesproken. De Here Zelf getuigde door Micha tegen hen. Deze profeten gebruikten hun gaven om het volk op een dwaalspoor te brengen. Als honden stonden ze tegen Gods profeten op om hen te bijten (zie ook Hab. 2:7). De ware profeten kondigden de oorlog en de oordelen aan, zij de vrede, net als in Jeremia's dagen. In een bedriegelijk vertrouwen susten zij het volk in slaap. Zij zouden beschaamd komen te staan en in de duisternis ondergaan. De dag der bezoeking, noch de lichtende dag, als de Zon der gerechtigheid zal opgaan, zou door hen gezien worden. De Here zag hen als melaatsen (Lev. 13:45), want God zou hen verlaten en verwerpen. Zij zouden geen plaats hebben te midden van zijn volk.

Ook in onze tijd zijn er zulke mensen, die een gedaante van godzaligheid hebben, maar die de kracht daarvan verloochenen (zie 2 Tim. 3:5). De onbekendheid met Gods gedachten is een oordeel over hen die een gave van Hem gekregen hebben, maar die voor hun eigen voordeel besteden. De gave is onvruchtbaar, krachteloos en niet in staat om anderen op te bouwen. Deze mensen kennen het vonnis niet, dat God over de mens geveld heeft. De duidelijkste waarheden, die God in zijn Woord geopenbaard heeft, blijven voor hen verborgen; zij voorspellen vrede en vooruitgang, als het oordeel hun en de volken reeds boven het hoofd hangt. Zij zien niet dat "het laatste der dagen" (Micha 4:1) pas komen zal na hun eigen oordeel.

Een Geest van kracht

"Ik daarentegen ben vol van kracht, van de Geest des Heren, en van recht en van sterkte, om Jacob zijn overtreding aan te

zeggen en Israël zijn zonde" (vs. 8). Nu nam de profeet het woord en sprak over zichzelf, als tegenstelling met de verkeerde dienstknechten. De ware gezant van God stond onder de leiding van de Geest van God, die een Geest is van kracht, van raad en van sterkte. Dat doet denken aan 2 Tim. 1:7. Maar al wordt "de geest van liefde" in Micha niet genoemd, toch was het daarom niet minder liefde van God, die het oordeel door zijn profeten liet aankondigen, om zo mogelijk het volk tot Zich terug te brengen. Het is geen liefde als aan zondaars hun ware toestand verborgen wordt door hun "vrede, heil" toe te roepen, wanneer God op het punt staat zijn toorn uit te gieten. De ware profeet "zegt Jacob zijn overtreding en Israël zijn zonde aan".

De kracht van de dienstknecht van God gaat altijd vergezeld van een diep gevoel van eigen zwakheid. Jeremia zei: "Ach, Here HERE, zie ik kan niet spreken, want ik ben jong" (Jer. 1:6), maar de Here zei tot hem: "Ik zal u voor dit volk maken tot een koperen, onneembare muur, en zij zullen tegen u strijden, maar u niet overmogen" (Jer. 15:20). Gideon zei: "Ik ben de jongste van mijn familie"; de Here antwoordde: "Ik ben met u"; "ga heen in deze uw kracht" (Richt. 6:14-16). Daniël zei: "Ik heb immers geen kracht meer"; God antwoordde: "Vrees niet... wees sterk, ja, wees sterk!" (Dan. 10: 17-19). Paulus zei: "Want wanneer ik zwak ben, dan ben ik sterk" (2 Kor. 12:10). Of het is om te profeteren, om de overwinning te behalen in de strijd, om inzicht in de gedachten van God te verkrijgen of om het evangelie te verkondigen, in alle dingen kan de kracht slechts verkregen worden in het bewustzijn van eigen zwakheid, die een diep bewuste werkelijkheid is geworden in de ziel die leeft in gemeenschap met God. Maar als de gelovige op eigen kracht vertrouwt en, zoals Simson, zegt "evenals de vorig keren zal ik vrijkomen en mij losrukken", is de Here reeds "van hem geweken" (Richteren 16:20).

"Hoor dit toch, hoofden van het huis Jacobs en leidslieden van het huis Israëls, die het recht verafschuwt en al het rechte krom maakt, die Sion bouwt met bloed en Jeruzalem met onrecht. De

hoofden spreken er recht voor geschenken, en de priesters geven er onderricht om loon, en de profeten plegen er waarzeggerij voor geld, en daarbij steunen zij op de Here en zeggen: Is de Here niet in ons midden? Ons zal geen kwaad overkomen!" (vs. 9-11).

Een grote aanmatiging

Nadat hij het karakter van de profeet naar Gods gedachten had aangetoond, ging Micha verder om zowel de hoofden en leidslieden van Juda, als de tien stammen aan te klagen. Hij voer vooral uit tegen Jeruzalem, zoals hij het in 't begin tegen Samaria gedaan had. Alle klassen van bestuurders trokken voor zijn aandacht voorbij: hoofden, leidslieden, priesters en profeten; de burgerlijke en de godsdienstige machthebbers. Aan de eerder opgesomde lijst voegde de profeet nu de priesters toe, in hun hoedanigheid van leraars, die het volk onderrichtten. Overal speelde het geld de hoofdrol en overheersten de materiële belangen. Mag men mensen, die met zulke waardigheden bekleed zijn, zó verlagen?

Maar hoe is het in dit opzicht in onze tijd? Zeker, de tijden en omstandigheden verschillen, de waardigheden dragen een ander karakter, maar de beginselen waardoor de verschillende klassen onder de mensen zich laten leiden, zijn dezelfde gebleven, omdat egoïsme de grondslag is van alle drijfveren in het hart van de gevallen mens. En het afschuwelijke is, dat dit vaak gebeurt in de naam des Heren en dat allen zich bij het dreigende kwaad proberen gerust te stellen door te zeggen: "Is de Here niet in ons midden?" In de woestijn was de zonde van Israël: de twijfel of God werkelijk in het midden van zijn volk was. Er wordt van hen gezegd "dat zij de Here op de proef gesteld hadden door te zeggen: "Is de Here in ons midden of niet?" (Ex. 17:7). Zij twijfelden aan zijn tegenwoordigheid nadat Hij hun, door hen te verlossen uit Egypte, duidelijk liet zien, dat Hij hun God was. In Micha vinden we juist het tegenovergestelde. God sprak zijn oordeel over hen uit en zou

hen overgeven in de handen van de vijand, waarbij Hij alleen de stad Jeruzalem zou sparen. Maar aan de vooravond van de dag waarop het "Lo-Ammi" en het "Lo-Ruchama" zouden worden uitgesproken, durfden zij zeggen: "Is de Here niet in ons midden?"

De zonde kan bij de wisseling van de tijden een ander karakter hebben, maar het niet vertrouwen op God in een tijd van genade, is een groot kwaad. De bewering van ongelovigen, dat de Here met hen is, in hun midden, is een nog veel grotere zonde. Men hoort dit nu evengoed als vroeger; en de meest schuldigen, de overheden en vorsten, leraren, herders en profeten, die de volken naar de afgrond voeren, roepen het hardst "Is de Here niet in ons midden?" Het is een poging van Satan om de mensen te misleiden. Hij zou hen er graag van willen overtuigen, dat de Heer totaal verkeerde toestanden steunt en beschermt. Op die manier verbergt Satan het kwaad en de zonde voor de ogen van de mens, en maakt hem wijs, dat God er zich wel mee verenigen kan. "God is met ons", roepen ze. Ons zal geen kwaad overkomen! En vlak voor een nederlaag houdt men vast aan de zekerheid van de overwinning! Hoe groter de kennis is, die men bezit van Gods gedachten volgens zijn Woord, en hoe dichter zijn nabijheid, des te verschrikkelijker is de verantwoordelijkheid en des te strenger zal het oordeel zijn. Dat de volken die God niet kenden "elk in de naam van zijn god" wandelen (Micha 4:5), was niets verwonderlijks. Maar dat Gods eigen volk, dat in de diepste en droevigste ongehoorzaamheid, ondankbaarheid en ontrouw jegens Hem gevallen was, op zijn naam durfde te steunen, om zich gerust te stellen, was wel het toppunt van ongerechtigheid. Zo is het ook met de belijdende christenheid, het naamchristendom. Alles ligt in puin, men constateert het. Maar in plaats van zich over eigen ondergang te verootmoedigen, beweert men beloofde zegeningen te zullen beërven. De christenheid zal slechts het oordeel ontvangen, terwijl te midden van al die wanorde een overblijfsel naar Gods hart, door het geloof, de erfgenaam van de beloften worden zal.

Het oordeel over Jeruzalem en de tempel

"Daarom zal om uwentwil Sion als een akker worden omgeploegd, en Jeruzalem zal worden tot steenhopen, ja de tempelberg tot woudhoogten" (vs. 12). Daarop zou al die grootspraak uitlopen. Het bewijs zou hun geleverd worden, dat de Here niet in hun midden was. Het kwaad zou over hen komen. De berg Sion, waarop de genade van God het koninkrijk gevestigd had, zou worden omgeploegd als een akker, de stad van de grote koning zou tot steenhopen gemaakt worden. Zelfs de zetel en woning van de Here, de tempel, waaruit God Zich zou terugtrekken, zou verwoest worden.

Zo zal het ook, geestelijk gezien, gaan met de verantwoordelijke gemeente en met alles wat aan een belijdenis zonder leven verbonden is. Zij zal uit de mond van de Heer gespuwd worden, daarna aan een volkomen vernietiging overgeleverd worden. Zelfs haar uitwendige voorspoed zal gelijk worden aan het grote Babylon, dat met vuur verbrand en in de zee verzwolgen zal worden.

Dit belangrijke vers van Micha's profetie tegen Jeruzalem werd, zoals we in het begin van onze beschouwing reeds zagen, door de oudsten in de dagen van Jeremia aangehaald om hem te redden, want het toonde aan, dat Hizkia dit vonnis aanvaard en het de profeet niet ten kwade geduid had. Jesaja had in dezelfde tijd dezelfde dingen als Micha verkondigd. Hij had de totale ondergang van Jeruzalem voorspeld, maar hij voegde er de belofte van een toekomstig herstel aan toe, wanneer "de Geest uit de hoge over ons uitgestort wordt" (Jes. 32:12-15). Dezelfde beloften worden uiteengezet in het vierde hoofdstuk van Micha, waarvan de eerste acht verzen nauw met het derde hoofdstuk verbonden zijn.

HOOFDSTUK 4:1-8

Heerlijk herstel van Jeruzalem

Nederlagen van Satan

"En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des Heren vast staan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En volkeren zullen derwaarts heenstromen" (vs. 1). Dit vers sluit aan bij het laatste van het vorige hoofdstuk, dat van het verwoeste huis spreekt. Hier zien we het herstelde huis. Deze acht verzen zijn bovendien een tegenbeeld van hoofdstuk 3, waarvan ze niet gescheiden mogen worden. Zoals in zoveel andere schriftplaatsen, vinden we ook hier, dat de regeringswegen van God niet eindigen met de oordelen, maar uitlopen op een tijd van herstel en heerlijkheid in de toekomst. Dan zal de heerschappij ten slotte aan waardige handen toevertrouwd worden. Niet door de wraak over zijn vijanden, maar door de verzoening) de terugkeer van alle dingen tot God, worden Christus en zijn werk verheerlijkt. Deze verzoening is gegrond op het bloed van Zijn kruis, zoals we in Kol. 1:20-22 lezen. Wanneer de profetie het heerlijk schouwspel ontvouwt van Christus' toekomstige heerschappij op aarde, dan moeten we nooit vergeten, dat het kruis uitgangspunt is. Daar zien we de eerste overwinning van Christus over Satan. Daar is hij, die de macht over de dood had, machteloos gemaakt, zonder echter te zijn verpletterd. Hij kan in zijn plannen niet meer slagen, maar tot het bittere einde toe tracht hij de uitverkorenen uit Christus' handen te rukken. De tweede triomf zal de Heer behalen, als Satan en zijn engelen op de aarde geworpen zullen worden, nadat de bruid des Lams, de gemeente, in de hemel opgenomen is (Openb. 12:7-9). De derde overwinning zal gezien worden, wanneer Satan, na de nederlaag van de volkeren (Openb. 19:11-16), gedurende duizend jaren in de

afgrond gebonden zal zijn en hij de mensen niet zal kunnen verleiden (Openb. 20:1-3). Dan zal de heerschappij van gerechtigheid en vrede als gevolg van de op de tegenstander behaalde overwinningen, een aanvang nemen. Ten slotte zal Satan, en dat is de laatste overwinning daad van het Lam, onder onze voeten verpletterd en in de poel van vuur en zwavel geworpen worden (Openb. 20:10).

Stad en tempel hersteld

Aan het slot van hoofdstuk 2, de verzen 12 en 13, had de profeet de toekomstige bijeenvergadering van Gods volk aangezegd. Hoofdstuk 4:1 beschrijft het heerlijke middelpunt van de regering van dit volk. Dat zal de berg Sion zijn, waarop de koning der genade, de ware David, zich vestigen zal. Jeruzalem zal de hoofdstad zijn van de koning der ere, van de ware Salomo. De tempel, het huis waar de Here voor eeuwig zijn naam zal doen wonen, en die op zijn berg ("de berg van het huis") opgericht wordt, zal het centrum vormen van een Goddelijk wereldrijk (zie Ezech. 40-47, van waar de Here-zelf, Christus de Messias, over de gehele aarde regeren zal. Israël zal het volk zijn, dat het dichtst bij dit aardse middelpunt zijn plaats zal hebben, zoals de gemeente het nauwst verbonden zal zijn met de hemelse troon.

"En vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jacobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem" (vs. 2). Alle volken zullen naar Jeruzalem toestromen en zich uit vrije wil door de God van Israël laten leren, om Hem in onderworpenheid te gehoorzamen. Zij zullen zijn wet erkennen en zich voor zijn Woord buigen. Van Jeruzalem zal dit Woord gedurende het duizendjarig rijk uitgaan (Jes. 2: 3). Thans is de gemeente daarvan de bewaarster, de pilaar en grondslag, maar wanneer

zij in de heerlijkheid opgenomen is, zullen de aardse stad en tempel hun plaats en voorrechten hernemen.

Vrede, rust en zegen

"En Hij zal richten tussen vele volkeren en recht spreken over machtige natiën tot in verre landen. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren" (vs. 3). Het zal een heerschappij van recht en gerechtigheid zijn. De mensen zullen hun wapenen in landbouwwerktuigen omzetten (Jes. 2:4). De laatste inspanning van de volken vóór de oprichting van het koninkrijk, als hun legers verzameld zullen zijn in het dal van Josafat, zal precies het tegenovergestelde doel nastreven: "dat alle krijgslieden aantreden, oprukken! Smeedt uw ploegscharen tot zwaarden en uw snoeimessen tot speren" (Joël 3:9, 10). Zij zullen tegen Christus en zijn heiligen optrekken, en Joël beschrijft hun oordeel.

In de tijd waarin wij leven verlangt men onafgebroken en in toenemende mate naar de dag "waarop men de oorlog niet meer leren zal"! De heerschappij van vrede zal ook een tijdperk van rust zijn en van de vrijheid der heerlijkheid van de kinderen Gods (Rom. 8:19-22).

"Maar zij zullen zitten, een ieder onder zijn wijnstok en onder zijn vijgenboom, zonder dat iemand hen opschrikt; want de mond van de Here der heerscharen heeft het gesproken" (vs. 4). De regering van Salomo was hiervan een zwakke voorsmaak: "Juda en Israël woonden gerust, ieder onder zijn wijnstok en onder zijn vijgenboom" (1 Kon. 4:25), doch wanneer "de man, wiens naam is Spruit, als heerser zal zitten op zijn troon", "zult gij elkander nodigen onder de wijnstok en onder de vijgenboom" (Zach. 6:12,13; 3:10).

"Want alle volkeren wandelen elk in de naam van zijn god, maar wij zullen wandelen in de naam van de Here, onze God voor altoos en immer" (vs. 5). Deze woorden zullen

uitgesproken worden door het gelovig overblijfsel in de toekomst. Micha had aangekondigd, dat door het onderwijs van de God van Jacob de volken "zijn paden bewandelen" zullen (vs. 2). Het overblijfsel zal er ook naar verlangen om zelf altijd te wandelen in de naam van de Here, zijn God. Het zal zich daarbij niet door de volken laten voorbijstreven, maar zich meer inspannen om te vermelden wie die God is voor zijn volk, waaraan Hij Zich vroeger geopenbaard had te midden van de afgodische volkeren. Deze zullen Hem dan nog maar kort kennen; Israël heeft Hem gekend van het ogenblik af, dat de Here zijn volk verlost had uit Egypte.

Dit vijfde vers is een vergelijking. Het betekent niet, dat de volken in de toekomst elk in de naam van zijn god zullen wandelen, want dan zal de naam van de Here over de gehele aarde gekend worden (Jes. 2:18-21; Sef. 3:9). Het wil eigenlijk zeggen, dat zoals de volkeren elk onveranderlijk in de naam van zijn god hadden gewandeld, Israël in de toekomst voor altijd de naam des Heren als devies zal hebben. Het zal de vreemde goden, die zijn val veroorzaakt hebben, niet meer dienen, doch voortaan de Here alleen toebehoren.

Koning tot in eeuwigheid

Vers 6 bevat weer een directe uitspraak van de Heer Zelf, die als het ware door blijde uitroepen van het getrouwe overblijfsel onderbroken wordt. Als Israël zijn afgoden voorgoed verworpen heeft, is hij het ware volk van God geworden. "Te dien dage, luidt het woord des Heren, zal Ik het kreupele verzamelen en het verstrooide bijeenbrengen, en degenen over wie Ik kwaad heb doen komen. En Ik zal het kreupele stellen tot een overblijfsel en het verdrevene tot een machtig volk, en de Here zal Koning over hen zijn op de berg Sion, van nu aan tot in eeuwigheid" (vs. 6, 7). Met deze woorden wordt de toekomstige bijeenvergadering van Israëls kudde aangekondigd. Een dergelijke aankondiging hebben we ook gezien in hoofdstuk 2:12, 13. Er is echter een groot verschil tussen beide

schriftplaatsen. In hfdst. 2:12 wordt Israël gezien als op weg naar de rust met zijn koning als aanvoerder. In hoofdstuk 4 wordt voorgesteld dat de rust is bereikt en dat de koning zijn heerschappij heeft aanvaard.

De slotwoorden van vers. 7: "de Here zal Koning over hen zijn op de berg Sion, van nu aan tot in eeuwigheid" zijn om zo te zeggen een blijde zang van het gelovig overblijfsel, als antwoord op de beloften van de Here Zelf.

Maar niet alleen de heerlijkheid van het koninkrijk wordt vermeld. Er komt ook aan het licht de barmhartigheid, de tederheid en het medegevoel van de opperste herder voor zijn kreupele, verstoten en verdreven schapen, die eens de voorwerpen waren van een rechtvaardig oordeel. Dat de Here kwaad over zijn schapen had doen komen, was niet omdat Hij daarin een welgevallen had. Het eindresultaat van zijn handelingen laat dan ook zien wat er in zijn hart voor hen gevonden werd. Welk een prachtig schilderij van het laatst der dagen zien we in Micha 4:1-8! Goddelijke orde zal op aarde heersen. Sion, Jeruzalem en de tempel zullen daarvan het middelpunt zijn; de wet en het woord des Heren het voorschrift. De vrede zal stevig gegrondvest zijn en een heerlijke rust zal worden genoten onder wijnstok en vijgenboom. Het krachtige, nieuwe volk zal alleen in de naam van de Here wandelen en Hijzelf zal er over regeren tot in eeuwigheid!

"En gij, Migdal-Eder, Ofel der dochter Sions, tot u zal genaken en komen de heerschappij van voorheen, het koningschap der dochter van Jeruzalem" (vs. 8). Van dat ogenblik af zal de kudde des Heren veilig schuilen aan de voet van de beschermende toren. Deze "toren van de kudde", Migdal-Eder, wordt in Genesis 35:21 genoemd en lag dicht bij Bethel. Het is echter niet nodig hierbij aan een bepaalde plaats te denken. We zien hier een beeld van Jeruzalem, die plaats van bescherming en veiligheid, waaromheen de kudde van Israël zich zal vergaderen (2 Kron. 26:9,10), een verheven plaats, die het land beheerste (Zach. 14:10, 11). "De heerschappij van voorheen", het vroegere koninkrijk van de zoon van Isai, zal weer

terugkomen aan de dochter van Jeruzalem, aan het eerst zo zwakke en kreupele overblijfsel. Dan zal het een sterke natie zijn, onder de scepter van de ware David aan wie het koninkrijk toebehoren zal. Zijn joodse bruid (Israël) zal de heerschappij met Hem delen, terwijl het nieuwe Jeruzalem, zijn hemelse bruid, een nog veel groter deel zal ontvangen dan Israël, want zij zal deelgenote zijn van zowel de hemelse als van de aardse heerschappij van haar bruidegom.

HOOFDSTUK 4:9-13

Babel en de volkeren

Twee redenen voor het oordeel over Juda

Na de beschrijving van de heerlijke zegeningen in de toekomst (vs. 6-8), richtte de profeet zich tot Jeruzalem. Hij wees er op door welke oorzaken God verhinderd werd zijn genadevolle raadsbesluiten ten opzichte van zijn volk uit te voeren. Maar hij liet ook zien dat God in staat is Israël uit deze droevige toestand te trekken om het tot herstel te brengen.

Twee machtige instrumenten van zijn oordeel worden hier genoemd, Babel (hfdst. 4:9-13) en de Assyriër (hfdst. 4:14 5:5). De zedelijke en geestelijke ineenstorting van het koningschap (hfdst. 4:9) en de verwerping van de Messias zijn de beide oorzaken van de roeden van God, die op het volk moesten neerkomen (hfdst. 4:14). Het ontbreken van koning en raadsman karakteriseerde het eind van Juda's geschiedenis. God sprak het "Lo-Ammi" (niet mijn volk) uit, keerde zijn aangezicht van Israël af, verwierp het en vertrouwde de regeringsmacht toe aan Babel, het "gouden hoofd" van het eerste wereldrijk der heidenen. De verwerping van de Messias was de kenmerkende zonde van Juda, dat God uit de ballingschap had doen terugkeren om in zijn land te wachten op de komst van zijn koning. Het gevolg van deze misdaad was, dat Jeruzalem door de volken vertreden werd. Deze toestand duurt nog steeds voort en is sindsdien nimmer opgehouden. Maar er zal een ogenblik komen, waarop de Here de betrekkingen met het getrouwe overblijfsel weer zal opnemen; Hij zal het opnieuw zijn volk noemen. Dan zal de laatste vijand, de Assyriër, weer op het toneel verschijnen om definitief vernietigd te worden.

De ballingschap en de terugkeer daarna

"Nu, waarom schreeuwt gij zo luide? Is er geen koning bij u? Of is uw raadsman omgekomen, dat weeën als van een barende u hebben aangegrepen? Krimp ineen en schreeuw het uit, dochter Sions, als een barende; want thans zult gij uittrekken uit de stad en verblijven op het veld, en gij zult naar Babel komen. Daar zult gij bevrijd worden; daar zal de Here u verlossen uit de macht van uw vijanden" (vs. 9, 10). Het woordje "nu" of "thans" is opmerkelijk in dit gedeelte. We vinden het in de verzen 9, 10, 11, 14 en ook in hoofdstuk 5:3. Het heeft als beginpunt de gebeurtenissen in de tijd van Micha en wordt schijnbaar zonder onderbreking en zonder overgang gebruikt bij de gebeurtenissen in de toekomst (vgl. vs. 9 met vs. 11; vs. 14 met hfdst. 5:3). Zoals in bijna iedere profetie, zag ook Micha in de dingen die nog komen moeten, een herhaling van de gebeurtenissen in het verleden, die er echter slechts de zwakke voorlopers van waren. De dochter Si ons was in nood en schreeuwde het uit als een barende vrouw. Wat zou zij baren? Wat zou er uit haar smarten voortkomen? Het schuldige koningschap zou vernietigd worden, het uit de stad verdreven volk zou weerloos op het veld verblijven en naar Babel komen. We vinden hier een beschrijving van de wegvoering van Jeruzalem en Juda door Nebukadnezar naar Babel. Het volk zou echter uit de hand van haar vijanden bevrijd en verlost worden. Dat was de aankondiging van de terugkeer der joden naar Palestina onder de regering van Cyrus of Kores.

Jeruzalem overwinnaar van de volken

Maar daarmee eindigde hun geschiedenis niet. Het "nu" zal vervolgd worden in een toekomstige dag: "Welzijn nu vele volkeren tegen u vergaderd, die zeggen: "Zij warde ontwijld, en mogen onze ogen zich aan Sion verlustigen!" (vs. 11). Uit deze aanval zal de Here Jeruzalem eenmaal bevrijden.

In onze dagen is zij nog niet bevrijd en zij was het slechts korte tijd onder Hizkia. Sinds de verovering door Nebukadnezar is Jeruzalem door de volkeren vertreden gebleven. In een toekomstige dag zal dit niet meer zo zijn; integendeel, zij zal hen vertreden: "Maar zij kennen de gedachten des Heren niet en verstaan zijn raadslag niet, dat Hij hen verzamelt als schoven op de dorsvloer. Sta op en dors, gij dochters Sions; want Ik zal uw hoorn van ijzer maken en uw hoeven van koper, en gij zult vele volkeren verbrijzelen" (vs. 12, 13).

Na de verovering door Babel en de bevrijding en het herstel onder Cyrus zal er dus nog een tweede fase zijn in de geschiedenis van Jeruzalem. "Vele volkeren" zullen zich dan tegen haar verzamelen .. In de profetieën wordt dit op meerdere plaatsen voorgezegd (zie b.v. Jes. 17:12-14; Joël 3:9-12; Obadja: 15, 16; Zach. 12:1-4; Ps. 83:3-9). In de eindtijd zullen alle natiën zich tegen Jeruzalem vergaderen om het te ontwijden, maar "zij verstaan zijn raad slag niet". Jeruzalem zal een schaal der bedwelming worden voor alle volken, die tegen haar zullen optrekken om haar te verwoesten, maar die daardoor zelf vernietigd zullen worden (Zach. 12:2 en 9). Zij zullen niet zien, dat God hen in zijn raadsbesluit tot een onherstelbare ondergang bestemd heeft. "Hij verzamelt hen als schoven op de dorsvloer" (vs. 12). De dochter Sions, die dan door Gods genade haar betrekkingen met Hem teruggevonden heeft, zal dan door de Here "tot een overblijfsel gesteld worden" (vs. 7).

Jeruzalem zal met de kracht, die God haar geven zal, opstaan om vele volken te verbrijzelen, zij zal zijn als een strijdros met een ijzeren hoorn op het voorhoofd en koperen hoeven. In Obadja zien we dat enerzijds het volk van God en anderzijds de Heer Zelf aan deze strijd zal deelnemen.

"En gij zult hun onrechtmatig gewin door de ban de Here wijden, en hun vermogen aan de Here der ganse aarde" (vs. 13). Het overblijfsel zal door dit te doen een ontroerende overeenstemming in gedachten en genegenheid met zijn God vertonen. Zoals vroeger onder Jozua, of later onder David, zal

al het verbannene gewijd worden aan de Here, die zijn volk ter overwinning voeren zal.

HOOFDSTUK 4:14 - 5:14

De Assyriër en de overwinning van het overblijfsel

Oorzaak en doel van Gods oordelen

In de verzen 11-13 van hoofdstuk 4 wordt niet in de eerste plaats gesproken van de belegering van Jeruzalem zelf. Het gaat daarin hoofdzakelijk over de strijd die buiten haar muren gevoerd zal worden door de Here en zijn volk tegen de vergaderde natiën, hoewel deze stad het doelwit van hun inspanning zal zijn. Andere schriftplaatsen (Obadja, Jesaja 63) leren dat de laatste botsing en de nederlaag der volkeren in Edom zullen plaats hebben.

In het gedeelte dat nu voor onze aandacht zal staan (Micha 4:14 - 5:14) is sprake van de tweede macht, die aan de eindstrijd zal deelnemen, n.l. de profetische Assyriër.

Een laatste vijand daagt dus op. Deze is niet de macht van de aan de volken toevertrouwde wereldheerschappij, waarvan Babel aanvankelijk het gouden hoofd was, en die in haar laatste satanische gestalte, n.l. het herstelde Romeinse rijk, vernietigd zal worden (hfdst. 4:13). Neen, die vijand is de Assyriër. In de profetie van Micha wordt hij telkens genoemd hetzij als de historische Assyriër, voordat de Here zijn volk verlaten had, hetzij als de profetische Assyriër, op het ogenblik dat God zijn betrekkingen met Israël zal hervatten.

"Nu, schaar u bij de benden, gij bendedochter; hij heeft een belegering tegen ons opgeworpen; zij slaan de richter Israëls met de roede op het kinnebakken" (hfdst. 4:14). ⁴ Met de

---

⁴ Noot van de vertaler: We moesten hier opnieuw de Franse vertaling aanhalen Die van het NBG luidt: "Nu moogt gij u in benden scharen,

"benedochter" wordt bedoeld op de Assyriër en deze aanduiding moet de tegenstelling doen uitkomen met de "dochter Sions", een andere benaming voor "Juda" (zie hfdst. 4:10 en 13). De "benedochter" zal in de toekomst door de Here worden opgeroepen om zich bij de legerscharen te voegen. Zij zal dan evenmin de gedachten en raadslagen van God kennen als de andere volken, die door de Here bijeenvergaderd zijn (hfdst. 4:12). Het 4e vers van hfdst. 5 leert ons, dat zij de Assyriër is, die door verblindingsgedreven zal worden om Jeruzalem te belegeren. Zo zien we de profetische Assyriër weer optreden met dezelfde karaktertrekken als die van de historische, zoals ook Jesaja, Joël, Nahum en andere profeten getuigen.

Micha gaf ook de reden van deze inval aan. Het zal een oordeel zijn over Israël vanwege de wijze waarop het zijn richter, zijn J.1essias en koning behandeld heeft: "zij slaan de richter Israëls met de roede op het kinnebakken" (vs. 14). De verachting en de haat van het vroegere ongelovige volk tegen Christus is de oorzaak van het oordeel in de laatste dagen. Maar het doel er van zal zijn om een volkomen bekering te bewerken in hart en geweten van het overblijfsel (zie Zach. 12:8-14).

We moeten wel onderscheiden, dat de woorden in vers 14 door verschillende personen of groepen worden uitgesproken. Het eerste gedeelte van dit vers bevat een oproep van de Here tot de Assyriër om zich bij de troepen te scharen. Daarna zal het overblijfsel zeggen: Hij (de Here) heeft een belegering tegen ons opgeworpen". Het zal daardoor erkennen dat het oordeel van Godswege over hen zal komen. Ten slotte verklaarde de profeet de reden daarvan door te zeggen: "zij slaan de richter Israëls met de roede op het kinnebakken". Ook Jesaja toonde de redenen van Gods oordelen over Israël: allereerst de

---

gij bendegenoten. Een belegeringswal heeft men tegen ons opgeworpen. Met de roede zal men de richter Israëls op het kinnebakken slaan."

afgoderij (Jes. 40-48), en daarna, net als hier, de verwerping van de Messias (Jes. 49-57).

De verworpen koning

Hoofdstuk 5:1 is een tussenzin,⁵ waarin de Here zegt wat Hij met Israël had willen doen, toen Hij het een koning gaf naar Zijn hart: "En gij, Bethlehem Efrata, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die een heerser zal zijn over Israël en wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid". De overpriesters en schriftgeleerden hebben deze tekst voor Herodes geciteerd, toen hij hun vroeg waar de Christus geboren zou worden (Matt. 2:3-6). Maar waarom wordt in Micha gezegd "Bethlehem *Efrata*", in plaats van "Bethlehem, *land van Juda*" zoals in het evangelie naar Matteüs? Ik geloof dat Gods Geest hier onze gedachten terugvoert naar de geboorte van Benjamin en Rachels dood (Gen. 35:16-19; 48:7). Benjamin was de "zoon van de rechterhand" van de vader (Gen. 35:18), zoals hij ook was "de beminde des Heren" (Deut. 33:12). Bethlehem was "klein onder de geslachten van Juda". Het heeft God behaagd een nederige plaats te verkiezen om daaruit de heerser te doen voortkomen. Zo ontnam God aan de mens alle aanspraak op zelfverheerlijking. Aan de andere kant was het de stad Davids (Luc. 2:4); de ware David moest er dus geboren worden. God had echter nog een andere reden om deze plaats "Bethlehem Efrata" te noemen. Daar werd de vrouw van Jacobs keuze, de vrouw die hij liefhad, door de dood weggenomen. In figuurlijke zin gesproken: toen alle hoop op leven voor Israël verloren was, verscheen de Christus. "Uit u zal Mij voortkomen die een heerser zal zijn over Israël". "*Mij*" zegt God Zelf. Zijn raad is vervuld in deze Man, die niet alleen aan het volk de zegeningen bracht, maar de eer van God deed schitteren. Nooit had iets

---

⁵ Noot van de vertaler: In de Franse vertaling staat dit vers tussen haakjes.

dergelijks plaats gehad. David en Salomo waren gebrekkige mensen. Zij konden niet, zonder voorbehoud, mannen naar Gods hart zijn. God kon slechts bevredigd worden door de heerser die uit hen voor Hem voortkomen zou, dezelfde die over Israël geheerst zou hebben, als het volk hem had willen aannemen. Maar wat heeft zijn volk gedaan? Het heeft zijn koning verworpen, Hem met smaad overladen, met roeden geslagen, Hem in het gezicht gespuwd en kinnebakslagen gegeven. En toch "zijn oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid!" Betekent dit niet de volstrekte veroordeling van de mens? De laatste aanval van de Assyriër zal de wraak zijn die tegen Jeruzalem zal worden uitgeoefend voor zulk een smaad die God werd aangedaan!

Israël door God prijsgegeven

"Daarom zal Hij hen prijsgeven tot de tijd, dat zij die baren zal, gebaard heeft" (vs. 2), riep de profeet uit. Het "daarom" staat in verband met de woorden: "zij slaan de richter Israëls met de roede op het kinnebakken". Tegenover de genade van God, die aan Israël de Christus als koning gaf, had het volk, en in het bijzonder Jeruzalem, deze verschrikkelijke aanslag begaan. Daarom moest er vergelding komen van een dergelijke misdaad. Israël is nu door de Here terzijdegesteld "tot de tijd, dat zij die baren zal, gebaard heeft", Door de zending van de Messias was het de bedoeling van God om zijn volk bijeen te vergaderen. Maar Israël wilde zich niet laten verzamelen en daarom is het overgeleverd, tot alle barensnood van zijn angst en verdrukking ten einde gekomen is. Het gaat hier niet zo zeer om de vrucht die geboren wordt (zie hfdst. 4:9, 10) als wel om de smarten en de nood van Israël. "Hij zal hen prijsgeven". God is het die hen heeft overgeleverd tot de verdrukking geëindigd is.

"Dan zal het overblijfsel zijner broederen terugkeren met de Israëlieten" (vs. 2). Een overblijfsel was uit de ballingschap van Babel verlost onder Cyrus (hfdst. 4:10). Maar in plaats van de

Messias aan te nemen, zoals Gods bedoeling was, heeft het Hem op het kinnebakken geslagen. Op grond van deze zonde zijn ook de twee stammen, evenals de tien stammen, nu in ballingschap in de schoot der volkeren.

In het begin van de geschiedenis van de gemeente is een overblijfsel van Israël, "zij die behouden moesten worden" (een term die voor het overblijfsel gebruikt wordt) bij de gemeente gevoegd (Hand. 2:47), op grond van het geloof in de Heer Jezus. Zij behoorden toen feitelijk niet meer tot Israël, maar tot de gemeente van God, waarin geen onderscheid gemaakt wordt tussen "Jood en Griek".

"Dan zal Hij staan en hen weiden in de kracht des Heren, in de majesteit van de naam des Heren, zijns Gods; en zij zullen rustig wonen, want nu zal Hij groot zijn tot aan de einden der aarde, en Hij zal vrede zijn" (vs. 3). Niet alleen de heerschappij zal het deel zijn van de dochter van Jeruzalem (hfdst. 4:8). In hoofdstuk 5:3 vinden we een beschrijving van de persoon van de koning, van de herder Israëls. Nadat het oordeel over Jeruzalem zal zijn voltrokken, zal de eens geslagen richter, Hij wiens oorsprong is van de dagen der eeuwigheid, daar staan en zijn kudde weiden. "De Steenrots Israëls is zijn herder" zei Jacob (Gen. 49:24). Christus, eens gehoond en bespot, zal daar staan in de kracht en in de majesteit des Heren als "de sterke God, eeuwige Vader, Vredevorst" (Jes. 9:5). Is er wel een vreedzamer toneel dan een herder die zijn kudde weidt? Dit werk zal Hij doen, die groot zal zijn tot aan de einden der aarde. "Hij zal vrede zijn". Heerlijk tafereel van het duizendjarig tijdperk. Over het verlost volk en tot aan de einden der aarde zal eens regeren de Mens die Zich zelf vernietigd heeft om het werk der verlossing te volbrengen. Dan zal gezien worden dat God Hem uitermate verhoogd heeft terwijl Hij de trouwe herder van zijn schapen en de dienaar van zijn geliefden blijft. Deze eeuwige liefdedienst zullen ook wij genieten in de heerlijkheid, maar van het overblijfsel wordt in Openbaring 7:17 gezegd: "het Lam, dat in het midden des troons is, zal hen weiden".

In het 3e vers vinden we dus de prachtige beschrijving van de heerlijke persoon, aan wie de hoede van de kudde zal worden toevertrouwd. Daarna wordt in de verzen 4-8 gesproken over de karaktertrekken van de kudde zelf, van "het overblijfsel van Jacob". Dat zal dan zeggen: "Wanneer Assur in ons land komt, en wanneer hij onze paleizen betreedt, dan zullen wij tegen hem zeven herders stellen en acht vorsten uit de mensen, die het land Assur zullen weiden met het zwaard en het land van Nimrod in zijn poorten" (vs. 4). Christus Zelf zal de bevrijder zijn, als de Assyriër in "ons land" (d.w.z. het land van het overblijfsel) zal komen. Maar Hij gebruikt dan de instrumenten van zijn macht, een volheid van herders (zeven) en vorsten (acht) in verband met zijn aardse heerschappij (vier plus vier). Het zijn de "verlossers" van Obadja: 21. Zij zullen het land Assyrië verwoesten. Wellicht zal deze inval in Assyrië de oorzaak zijn van de terugkeer van de Assyriër bij zijn veldtocht naar Egypte, wanneer geruchten uit het oosten en uit het noorden hem zullen ontstellen" (Dan. 11:44).

"En Hij (de Messias) zal bevrijden van Assur, wanneer die in ons land komt en wanneer hij ons gebied betreedt" (vs. 5). Hier zien we de eindvernietiging van de Assyriër door de Heer Zelf} zoals die vermeld is in Dan. 11:45 en voorspeld door Jesaja, Ezechiël, Joël en andere profeten.

Drie kenmerken van het overblijfsel

"En het overblijfsel van Jacob zal te midden van vele volkeren zijn als de dauw van de Here, als regenstromen op het groene kruid, dat niet wacht op de mens, noch mensenkinderen verbeidt" (vs. 6). Dat zal de eerste karaktertrek zijn van het overblijfsel onder de regering van Christus. Het zal de kenmerken tonen van Hem die aan hun spits zal staan (2 Sam. 23:4; Spr. 16:15; 19:12; Hos. 14:6), het zal zijn als een dauw die geen enkele inspanning vergt, een vrucht van de genade, die niet wacht op de mens, en evenmin van mensen afhankelijk is. Zo zal de dageraad zijn van het duizendjarig rijk, en zó het

overblijfsel, waarvan gezegd wordt: "uit de schoot van de dageraad rijst de dauw uwer jonge mannen voor u op" (Ps. 110:3). Alle zegen zal komen van de hemelse koning, die zijn tegenwoordigheid te midden van zijn volk zal manifesteren; zij zal Israëls deel zijn in gemeenschap met zijn hoofd.

"En het overblijfsel van Jacob zal zijn onder de natiën te midden van vele volkeren als een leeuw onder de dieren des wouds, als een jonge leeuw onder de schaapskudden, die, wanneer hij er binnendringt, neerslaat en verscheurt, zonder dat iemand redt" (vs. 7). Dit zal het tweede karakter zijn van het overblijfsel van Jacob. Juda, de koningsstam, zal aan het hoofd staan. Van Juda wordt gezegd: "Een leeuwenwelp is Juda; na de roof zijt gij omhoog geklommen, mijn zoon; hij kromt zich, legt zich neder als een leeuw of als een leuwin, wie durft hem opjagen?" (Gen. 49:9). Maar bovenal zal Juda het karakter hebben van zijn koning, de Christus, die genoemd wordt: "de leeuw uit de stam van Juda, de wortel Davids" (Openb. 5:5). Door Hem alleen zal het overblijfsel de natiën onderwerpen, en heersen "als een leeuw onder de dieren des wouds". In vers 8 vinden we wat het overblijfsel tot de Heer zal zeggen: "Uw hand zal verheven zijn boven uw tegenstanders, en al uw vijanden zullen worden uitgeroeid". Het zal de eer geven aan Christus alleen en er zich van bewust zijn dat het zelf geen kracht heeft om alles te overwinnen wat zich tegen zijn koning zal verheffen. Zo heeft het overblijfsel dan in de weg van vernedering en verootmoediging geleerd om niet het geringste zelfvertrouwen meer te hebben. Het heeft leren verstaan, dat al het goede dat hun deel geworden is, van de Here alleen gekomen is.

Vergelijk wat God van het overblijfsel zegt in vers 6 en 7 met wat het van zichzelf denkt in Ezra 9:5-15. In deze toestand liet de Here door zijn profeet aan "de rest der ontkomenen" weten, dat Hij van hen wilde maken de vaten van zijn genade en macht. Het overblijfsel zal antwoorden door alle roem en eer aan zijn Heer en aan zijn God te geven. Dat is dan het derde kenmerk van het overblijfsel.

Oordeel over het ongelovige volk en de volkeren

In de verzen 9-14 lezen we wat de Here "te dien dage" doen zal. Hij zal uit het midden van het afvallige volk het oorlogstuig, de steden en vestingen uitroeien, de schuilplaatsen van de antichrist (Dan. 11:39). Al die macht zal te niet gedaan worden; de toverijen en gesneden beelden zullen uitgeroeid worden (vs. 9-13). Tegelijkertijd zullen de toorn en gramschap van de Here neerdalen op de volken, waarmee het ongelovig deel van Israël zich één gemaakt zal hebben. Zo zal dus de heerschappij des vredes door de oordelen gevestigd worden. De Here zal beginnen met het oordelen van zijn eigen huis, dit wil zeggen: het gelovig overblijfsel van zijn volk.

Maar zijn oordelen zullen zich ook uitstrekken tot het afvallige deel van zijn volk en tot de volken, waarmee dit ongelovige Israël zich in de afval heeft gestort.

Al deze oordelen zullen ten doel hebben: de vestiging van het heerlijk koninkrijk van Christus, en de daarmee verbonden uiteindelijke zegeningen van zijn volle

HOOFDSTUK 6 EN 7

De pleitrede van god

Inleiding

We komen nu aan het vierde en slotgedeelte van het boek Micha. De hoofdstukken 6 en 7 bevatten het rechtsgeding, dat de Here met zijn volk heeft, om het tot een volkomen geestelijke verlossing te brengen. Het is alsof we er de vragen van de rechter in horen, die de beklagde onschuldig zou willen bevinden, en de antwoorden van deze laatste. De bekentenissen van de beklagde overtuigen hem van zonde en schuld, maar toch eindigt de behandeling van de zaak met de vrijspraak van de schuldige en zijn volledige rechtvaardiging. Zo eindigen zeker niet de rechtszaken voor de menselijke rechtbanken.

Met hoofdstuk 5 hebben de eigenlijke profetische gebeurtenissen een eind genomen. Hier heeft het geding ten doel het geweten te bewerken, afschuw van de zonde, bekering, herstel en volle kennis van de genade. Onder de machtige invloed van Gods Geest zal dit werk zich voltrekken in het hart van het overblijfsel, zodat het 't oordeel des Heren over zich zal aanvaarden en zich geheel verlaten op de genade (hfdst. 7:18), die het in het begin van zijn loopbaan zo schandelijk had miskend (hfdst.6: 1-5).

Het is opmerkelijk hoeveel deze hoofdstukken overeenkomen met Jesaja 1. Dezelfde aanklachten, dezelfde conclusies, maar met dit verschil, dat in Micha telkens de bij het rechtsgeding betrokken partijen aan het woord komen, en dat de rechtspraak van zijn profetie besluit met de vrijspraak, en niet, zoals in Jesaja met de veroordeling van de schuldige.

Het hele verloop van dit geding is voor ons van groot praktisch belang. We zien daarin de genade die aangeboden wordt vóór de verwijten klinken en het resultaat dat zij bewerkt in een hart dat er toe gekomen is zichzelf schuldig te verklaren. De zelfveroordeling en de erkenning dat de verdrukking rechtvaardig en verdiend is, leidt ten slotte tot de volle waardering van de liefde van God, die voor altijd de zonde uit Zijn tegenwoordigheid wegdoet!

Oproep van beklagde en getuigen

"Hoort toch wat de Here zegt" (vs. 1). De profeet was hier de mond van God en men voelt al bij het begin, dat God genade wil bewijzen. Micha richtte zich tot het volk en smeekte het te luisteren. Heel anders was de oproep om te horen in hoofdstuk 1:2. Daar werden de beide rijken, Israël en Juda, met alle volken uitgenodigd om het vonnis aan te horen, dat over hen geveld zou worden door een heilig en rechtvaardig God. Hier had de Here de zijnen, het ware Israël, het volk van zijn keuze, op het oog, om het te reinigen en het erfdeel in te voeren, dat Hij aan hen beloofd had. Het was voor het overblijfsel noodzakelijk om te luisteren naar wat de Here te zeggen had, want dit zou het enige middel zijn om verlossing te vinden.

"Sta op, treedt als aanklager op ten aanhoren van de bergen, en laat de heuvelen uw stem vernemen. Hoort, gij bergen, de aanklacht des Heren, ook gij, onwrikbare grondvesten der aarde. Want de Here heeft een aanklacht tegen zijn volk, en met Israël wil Hij een rechtsgeding aangaan" (vs. 1, 2). Eerst moest de schuldige luisteren in het bijzijn van de bergen, een symbool van de stevig gevestigde machten op de aarde, die bekwaam zijn om betrouwbare en onveranderlijke getuigen te zijn, en ten aanhoren van de onwrikbare fundamenten der aarde. Deze getuigen worden opgeroepen om zelf naar het woord des Heren te luisteren en daarna te beoordelen wat de schuldige tot zijn verdediging kan inbrengen. Zij vormen als het ware de jury, die de zaken wikken en wegen moet, niet zoals de

hemel dat zou kunnen doen, maar door ze te beschouwen volgens de maatstaf van een aardse beoordeling, berustend op gevestigde normen van recht en billijkheid. God noemde Israël hier nog zijn volk, want Hij had het nog niet definitief verworpen. Maar zou dit steeds kunnen blijven duren?

Gods grote genade

"Mijn volk, wat heb Ik u aangedaan en waarmede heb Ik u vermoeid? Getuig tegen Mij! Immers heb Ik u gevoerd uit het land Egypte en uit het slavenhuis heb Ik u verlost, en Ik zond voor u heen Mozes, Aäron en Mirjam. Mijn volk, gedenk toch wat Balak, de koning van Moab, beraamde en wat Bileam, de zoon van Beor, hem antwoordde - van Sittim tot Gilgal, opdat gij het volle recht des Heren moogt erkennen" (vs. 3-5). Welk een zachtmoedigheid in de berisping! Men voelt dat God slechts het goede voor Israël zoekt. Wat heb Ik u aangedaan? Waarmede heb Ik u vermoeid? Hoe is de Rechter bereid om verzachtende omstandigheden in aanmerking te nemen voor hun gedrag! Maar hoe die te vinden? Van Gods kant was alles genade en barmhartigheid geweest, vóórdat de wet er bij gekomen was om hun te tonen wat er in hun hart aanwezig was. Alleen de verlossing was de grondslag van al Gods wegen met Israël! "Ik heb u gevoerd uit het land Egypte en uit het slavenhuis heb Ik u verlost". Hadden de geestelijke hulpbronnen hun reeds vanaf het begin in de woestijn ontbroken? De leidsman en "koning in Jeschurun" (Deut. 33:5) Mozes, de middelaar tussen het volk en de Here, - het priesterschap in Aäron, - de profetie in Mirjam, zij voorzagen in al hun behoeften, zelfs de stoffelijke. En aan het eind van de woestijnreis, toen de vijand het volk, dat zo lange tijd het geduld van God vermoeid had wilde vervloeken, wat had het toen gevonden? Een God die hen zegende door de mond van Bileam die hen wilde vervloeken. Een God die verklaarde geen ongerechtigheid te zien in Jacob, en die in dit volk, dat Hij op deze aarde uitverkoren had, zijn lust vond: "Hoe goed zijn uw tenten, O Jacob, uw woningen, O Israël!" En waarheen voerden de rechte wegen des Heren, nadat Hij hun

zijn grote genade had geopenbaard? Naar Sittim en Gilgal. Hij kon zijn heiligheid en gerechtigheid niet verloochenen, anders zou Hij niet de Here zijn. In Sittim had Hij hen gekastijd om hun ontucht en omdat zij vergaten dat Hij een heilig God is. En in Gilgal had Hij hen geleerd, dat zij alleen door het boze vlees weg te doen, konden ingaan in de vreugde van het beloofde land.

Hoe kan aan Gods eisen worden voldaan?

In de verzen 6 en 7 vinden we het antwoord van de getrouwen onder het volk, voor wie de Here al zijn goedheid had laten voorbijgaan, doch een goedheid die niet tekort deed aan zijn heiligheid. "Waarmede zal ik de Here tegemoet treden en mij buigen voor God in den hoge? Zal ik Hem tegemoet treden met brandofferen, met eenjarige kalveren? Zal de Here welgevallen hebben aan duizenden rammen, aan tienduizenden oliebeken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht van mijn schoot voor de zonde mijner ziel?" Op deze wijze onder handen genomen zullen zij voelen hoe de zonde hen van God scheidt. Het is de eerste stap tot bekering. Maar hoe zullen zij tot Hem kunnen naderen? Alle offers naar de wet kunnen Hem op geen enkele wijze voldoen en het van zonde overtuigde hart weet dat zeer goed. God zelf noemt ze "vergeefse offers" in Jesaja 1:11-15. Hetzelfde geldt voor het offeren der eerstgeborenen, ingesteld na de uittocht uit Egypte. Dit offer (Ex. 13:1, 2 en 11-13) was een toewijden aan God, in de zin van een volkomen overgave van de gehele mens aan de Here. Kon dat plaats hebben van de zijde van de zondige mens? Evenmin als de slachtoffers, kon het offer der eerstgeborenen hen reinigen! Door deze erkenning zal God nog verder doordringen in het geweten van het volk, of beter gezegd: in dat van het overblijfsel.

In vers 8 antwoordde de profeet het volk naar de heilige eisen van God en op de basis van hun eigen persoonlijke verantwoordelijkheid: "Hij heeft u bekend gemaakt, O mens,

wat goed is en wat de Here van u vraagt: niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God". We vinden dezelfde gedachte in Jesaja 1:16, 17: "Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit mijn ogen weg; houdt op kwaad te doen, tracht naar recht, houdt de geweldenaar in toom, doet recht aan de wees, verdedigt de rechtszaak der weduwe". Dat brengt scheiding tussen de ziel en al die ijdele vormen, die de zonden niet kunnen wegnemen, om haar tot het bewustzijn van haar eigen toestand voor God te brengen. Om voor God aangenaam te kunnen zijn op grond van menselijke verantwoordelijkheid, zijn er drie dingen nodig, die alle uiterlijke schijn buitensluiten en een waarachtige gesteldheid van het hart vereisen, die in overeenstemming is met Gods hart. Deze drie dingen zijn:

1. Doet wat recht is - bezig zijn met "rechtvaardige werken";
2. Getrouwheid lief te hebben - de toestand van een hart dat in goeddoen behagen scheidt;
3. Een wandel met God in ootmoed, ontledigd van alle hoogmoed, want wandelen met God betekent zijn metgezel zijn, zoals Henoeh, in nederige afhankelijkheid van Hem.

Zo luiden de voorschriften, de leefregels en leringen die God ons aanbeveelt. Hoe zullen we die kunnen opvolgen, als het niet is door het geloof? In Christus Jezus zijn wij bekwaam gemaakt om goede werken te doen; door het geloof wensen wij het beeld te vertonen van de God der liefde, die zich in Christus aan ons geopenbaard heeft, en door het geloof is het mogelijk met God te wandelen. De wet eist deze dingen, maar kan ze niet voortbrengen in het hart van de mens, waardoor deze zich steeds meer bewust wordt, dat het oordeel zijn rechtvaardig deel is. Hij erkent onmachtig te zijn om aan de eisen van Gods heiligheid te voldoen. Dat ziet men in Jesaja 1:16, 17, waar het niet, zoals in de beide laatste hoofdstukken van Micha, over het herstel van het overblijfsel gaat (ofschoon het in vs. 9 genoemd wordt), maar over het absolute oordeel over het volk, dat niet

ophield het kwade te doen, dat "de wees geen recht deed en de rechtszaak der weduwe geen gehoor gaf" (Jes. 1:23). Zo was het ook met de reiniging van hun zonden, die God hun in vs. 18 aanbood. Zij werd hun aangeboden, maar door hen van de hand gewezen. Heel anders is de profetie van Micha, waar we zien hoe God het werk van zijn genade zal voortzetten in het hart van het overblijfsel, om het tot volkomen herstel te brengen.

Het herstel volgt na de bekering

In de verzen 9-11 vinden we de oproep van de Here, om te luisteren naar Hem en daardoor te verstaan, dat God de roede zou gebruiken: "Luistert naar de roede en naar wie haar besteld heeft" (vs. 9). Deze woorden werden gericht tot Samaria, waar nog "de inzettingen van Omri worden onderhouden en al de werken van het huis van Achab" (vs. 16). De profeet kwam terug op wat hij in het begin had aangekondigd "over Samaria en Jeruzalem" (hfdst. 1:1). In hoofdstuk 7:11-17 richtte hij zich tot Jeruzalem. Hadden Gods waarschuwingen door zijn profeten succes gehad, zodat uit de huizen van Samaria de valse maten en gewichten, geweld en leugen uitgebannen waren? (zie Amos 3:9, 10). Om dit alles zou haar het oordeel treffen. Alle inspanning om te blijven voortbestaan, iets weg te brengen, vruchten te oogsten, zou tevergeefs zijn, want in plaats van de inzettingen des Heren waar te nemen, ging zij voort met de afgoderij van Omri en van Achab, onder zijn regering had een andere Micha geprofeteerd (1 Kon. 22). Zo luidde het antwoord van God aan het volk, toen duidelijk aangetoond was, dat het in zijn verantwoordelijkheid te kort geschoten was.

Micha 6 is aangrijpend als roepstem tot het geweten. God begint met van zijn genade te spreken. Het hart wordt er van overtuigd, dat het op geen enkele wijze in staat is daaraan te beantwoorden, omdat het gescheiden is van God. Dan leert God welke geestelijke toestand Hij verlangt, waaraan de mens

echter, hoe voortreffelijk hij ook is, niet voldoen kan vanwege de toestand van zijn hart. Het geloof alleen zou deze dingen kunnen verwerkelijken. Dat zal ook het gelovig overblijfsel in de toekomst doormaken. In de nood en verdrukking zal het erkennen dat het oordeel van God over Jeruzalem en het ontrouwe volk dat daarin wonen zal, rechtvaardig is. Als God alleen maar schulderkenning bewerkte, zou er geen redding meer voor het overblijfsel zijn. Maar in hoofdstuk 7 zullen we zien dat het resultaat van al die arbeid aan de zielen is, dat de trouw geblevenen tot een volkomen zelfveroordeling, tot berouwen bekering zullen komen en hun harten ten slotte in het volle genot en de vreugde van de genade gesteld zullen worden.

Geen vrucht voor God

Met de uitspraak van het vonnis over Samaria was het rechtsgeding van God nog niet afgelopen. In hoofdstuk 7 vinden we Gods aanklacht tegen Jeruzalem en Juda. Maar het is van groot belang op te merken dat God daarmee beoogde de volle zegen van het overblijfsel, dat het nieuwe Israël zal vormen. We zien in dit hoofdstuk wat het eind zal zijn van het rechtsgeding. Zodra er geloof bij het overblijfsel gevonden wordt en het zich bewust wordt van de rechtvaardigheid van Gods oordeel, en "luisterend naar de roede" (hfdst. 6:9) begrijpt, dat het reddeloos verloren is, zal God verlossing bewerken.

"Wee mij, want het is mij gegaan als bij de inzameling van het ooft, bij de nalezing van de wijnoogst: geen druif om te eten, geen vijg waarnaar mijn hart begeert" (vs. 1). We vinden zoals reeds eerder gezegd - twee keer een "wee" in Micha. Het eerste omvat het zes keer genoemde "wee hun" in Jesaja 5, en het tweede komt overeen met het zevende van Jesaja, dat deze over zichzelf uitsprak, toen zijn ogen de koning, de Here der heerscharen hadden gezien. In Micha 7:1 vinden we een voorzegging van de gevoelens van het overblijfsel, dat, van

zonde overtuigd, het rechtvaardig oordeel van God zal erkennen. Volgens Jesaja 5 zocht de Here vrucht in zijn wijngaard; Hij verwachtte dat Israël goede druiven zou voortbrengen, maar Hij vond er slechts wilde. Het overblijfsel zal tijdens de grote verdrukking erkennen, dat het zonder vrucht is. En zelfs als het verlangen zal iets goeds voor God in het hart te hebben, zal ook deze hoop het ontnomen worden. Het zal schijnen dat de Here helemaal geen rekening houdt met zijn geloof en zijn oprechtheid. Gebukt gaande onder de toorn van God, zal het als één geheel gezien worden met het schuldige volk, en beroofd, zonder voedsel, vreugde of verkwikking voor de ziel, zijn achtergelaten. Dan zal het volkomen tot zichzelf inkeren. Het verlangde vroege vrucht voor God te dragen en heeft er geen enkele voortgebracht! Niet direct zal de Here zijn gunst aan het overblijfsel tonen. Eerst zal het de verschrikkelijke ervaringen van de grote verdrukking moeten beleven en doormaken. Maar zodra het oordeel volledig vrucht gedragen heeft, zal Hij het naar de grootheid van zijn ontferming in die gunst opnemen.

Het kwaad in Jeruzalem

In vers 1 vinden we de ervaringen van de ziel, die begonnen is zichzelf te oordelen. In de verzen 2-6 wordt beschreven dat zij zal inzien, hoe ver de haar omringende wereld van God verwijderd is. Het oog wordt van Samaria afgewend, en er wordt een schildering gegeven van het afschuwelijke kwaad dat er in Jeruzalem gevonden zal worden: "De vrome is verdwenen uit het land en een oprechte is er onder de mensen niet. Allen loeren zij op bloed; ieder tracht zijn broeder in het net te vangen. Tot kwaad doen staan de handen goed" (vs. 2, 3). Er zal dus niets zijn waarop men zal kunnen bouwen, geen vroomheid die God zal erkennen en waarderen. De bozen zullen hun beide handen, al hun activiteit, aanwenden om kwaad te doen, en wel zo intensief mogelijk, om te slagen in hun slechte plannen.

Zien we dit ook niet in onze dagen gebeuren? Alle voorzorgen van de mens worden getroffen, geen bron van werkzaamheid veronachtzaamd om het kwaad zo perfect mogelijk te volvoeren. "Het is moeilijk" zei een gelovige eens, "het goede te doen, en nog moeilijker is het om het goed te doen}}; maar Satan vindt altijd handen gereed om het kwade goed te doen. De mensen verbinden zich met elkaar en zijn één in deze boze werken. De vorst maakt misbruik van zijn gezag om chantage te plegen; de rechter laat aan de onderdrukten op hun klachten geen recht wedervaren, omdat hij door onrecht betaald wordt; de grote spreekt eenvoudig uit wat zijn hart begeert. Zo zullen deze drie machtigen ook in de toekomst eensgezind samenwerken ter bereiking van het éne doel (vs. 3). "De beste van hen is als een doornstruik en de meest oprechte erger dan een stekelheg" (vs. 4). Slechts het vuur van het oordeel zal voor hen weggelegd zijn, zoals er geschreven staat: "Dan zal het licht van Israël tot een vuur worden en zijn heilige tot een vlam, die op één dag de distels en dorens van Assur verbrandt en verteert" (Jes. 10:17).

De harten vol van haat

In hoofdstuk 5:10 kondigde de Here aan dat de dag van het oordeel zou komen. In dit hoofdstuk verklaarde de profeet: "De dag uwer wachters, uw bezoeking komt! Dan zal er voor hen ontzetting wezen" (vs. 4). De geestelijke toestand in Israël zal zo slecht worden, dat men niemand meer vertrouwen kan:

"Vertrouwt de metgezel niet, verlaat u niet op de vriend; behoed de deuren van uw mond voor haar die aan uw boezem ligt" (vs. 5). De gelovige zal alleen staan, geen metgezel hebben om eensgezind de weg mee te bewandelen, geen vriend meer tegen wie hij alles kan zeggen, en geen hart meer vinden waarvoor hij zich in vertrouwen uitstorten kan. De tegenwoordigheid van het licht zal het verzet van de mens doen toenemen en hem aansporen tot de strijd om het uit te doven. "Want de zoon minacht de vader; de dochter staat op tegen

haar moeder, de schoondochter tegen haar schoonmoeder; des mensen huisgenoten zijn zijn vijanden" (vs. 6). De Heer Jezus haalde deze woorden aan in Matteüs 10:34-36 om aan te tonen wat de gevolgen waren van zijn tegenwoordigheid in genade te midden van Israël. Zodra het getuigenis van God wordt verworpen, zijn alle natuurlijke banden verbroken, die de mensen nog met elkaar verbonden, en wordt de vrije loop gegeven aan de haat, allereerst tegen de getuigen van Christus: "en 's mensen vijanden zullen zijn huisgenoten zijn". Als deze banden verbroken zijn, is het alsof een woeste stroom de dijken doorbreekt en alles op zijn weg vernielt. Dan haten de mensen niet alleen God, maar ook hun naaste. De liefde is uit het hart verdwenen, zodra men God verworpen heeft. Satan komt dan onmiddellijk het hart vervullen met zijn eigen karaktertrek: de haat.

Alleen op God vertrouwen

"Maar ik zal uitzien naar de Here, ik zal wachten op de God mijns heils; mijn God zal mij horen" (vs. 7). Deze uitspraak van Micha zal in de toekomst worden uitgesproken door de gelovige uit het overblijfsel van Israël. Nadat hij gezegd heeft "Wee mij!" en ervaren heeft wat de wereld is, en daardoor geleerd heeft evenmin op de wereld te kunnen vertrouwen als op zichzelf, zal hij zich ten slot te realiseren dat op aarde niets anders dan vijandschap tegen God en de zijnen kan worden verwacht. Wat blijft hem dan nog over? God alleen. Hij zal naar God uitzien, Hem verwachten, Hem aanroepen en dan een God vinden die naar hem hoort.

Zal hij daarna ongelukkig zijn? Stellig niet! Het "wee-mij" heeft hij over zichzelf uitgesproken, toen hij zich met zijn eigen toestand moest bezighouden; maar er is slechts geluk en vertrouwen voor hem, wanneer hij op God ziet. Deze overgang van het "wee" naar de blijdschap; van de kennis van zichzelf tot het kennen van God, is zeer schoon. Wanneer zelfs de beste onder de mensen is als een doornstruik, en de meest oprechte

erger dan een stekelheg, verdwijnt elk vertrouwen op de mens, maar het geloof klemt zich juist dan vast aan God: "Hij is de God mijns heils; mijn God zal mij horen!"

Het gelovig en het ongelovig deel van Israël

"Verblijd u niet over mij, mijn vijandin: al ben ik gevallen, ik zal weder opstaan; al zit ik in het duister, de Here zal mij tot licht zijn. Des Heren gramschap zal ik dragen - want ik heb tegen Hem gezondigd - totdat Hij mijn zaak verdedigt en mij recht verschaft; Hij zal mij uitleiden in het licht; ik zal aanschouwen, hoe Hij gerechtigheid oefent. Mijn vijandin zal het zien, en schaamte zal haar bedekken, haar die tot mij zeide: Waar is de Here, uw God? Mijn ogen zullen op haar neerzien Nu zal zij vertreden worden, als slijk der straten" (vs. 8-10). Wanneer iemand geleerd heeft zich op God te verlaten, twijfelt hij niet aan de uiteindelijke verlossing. Hij is er van overtuigd, dat de moeilijkheden door God worden gebruikt tot zijn welzijn en zegen. Hij weet, dat al omringt hem de duisternis van de verdrukking, de Heer zijn licht zal zijn als Hij komt (Jes. 9:1; 50:9). Zo zal ook het gelovig overblijfsel van Israël erkennen, dat het mede schuldig is, omdat het volk waartoe het behoorde, de richter van Israël (zijn Messias), met een roede op het kinnebakken heeft geslagen. Daarom zal het oordeel, dat God over hen doet komen, een rechtvaardige straf zijn. Maar zij weten ook dat er een dag zal komen, waarop de Here zijn toorn van hen zal afwenden. Dan zal Hij het overblijfsel in het licht voeren. Tijdens de diepe duisternis zal het licht zijn in de harten van de gelovigen van het overblijfsel. De duisternis, waarin het overblijfsel gedompeld zijn zal, zal het gevolg zijn van het oordeel van God. De gelovigen van onze tijd, die niet van de nacht zijn, maar zonen des lichts en des daags, zullen in geen enkel opzicht tot de duisternis behoren, ook al maken zij moeilijke tijden door. Dit zal niet gezegd kunnen worden van het overblijfsel, zolang het niet tot volle verlossing gekomen is. Met "zijn vijandin" wordt ongetwijfeld meer het afvallige deel van het volk bedoeld dan de afgodische volken. Zij zal tegen het

gelovige overblijfsel, als het zich in nood bevindt, zeggen: „\XTaar is de Here, uw God?" Maar deze vijandin zal met schaamte bedekt worden, wanneer zij zal meemaken, hoe de Here openlijk ten gunste van zijn volk tussenbeide zal komen. Zij zal vertreden worden als slijk der straten". In Jesaja 10:6 lezen we dat het oordeel over "het godvergeten volk" zal worden uitgevoerd door de Assyriër, de roede van de toorn des Heren, en dat hij "het volk vertrappen zal als slijk der straten".

De zorg van de herder Israëls

In de verzen 11-13 wordt het woord gericht tot Jeruzalem, de uitverkoren stad des Heren. Daarin is sprake van een toekomstige dag, waarop de muren van Jeruzalem herbouwd en de afbakeningen van haar omheining ruimer gemaakt zullen worden. Dan zullen Egypte en Assyrië tot haar komen en haar grenzen zich uitstrekken van Egypte tot de Eufraat en van zee tot zee. Dan zal ook het woord van Jesaja vervuld worden: "Te dien dage zal er een heerbaan wezen van Egypte naar Assur en Egypte zal met Assur (de Here) dienen. Te dien dage zal Israël de derde zijn naast Egypte en Assur, een zegen in het midden der aarde, omdat de Here der heerscharen het gezegend heeft met de woorden: Gezegend zij mijn volk Egypte en het werk mijner handen, Assur, en mijn erfdeel Israël" (Jes. 19:23-25).

Maar het is van belang op te merken dat vóór dit eindherstel "dit land ⁶ tot een woestijn zal worden vanwege haar bewoners, om de vrucht van hun handelingen" (vs. 13). Uit de andere onderdelen van de profetie van Micha kunnen we afleiden dat hier bedoeld wordt op de profetische Assyriër, die, voordat hij zich op de koning van het zuiden zal werpen, door Israëls gebied zal trekken en het tot een woestijn maken zal. Dan zullen de getrouwen onder het volk uitroepen: "Weid uw volk

---

⁶ Noot van de vertaler: In de vertaling van het NBG staat "de aarde" in plaats van "dit land".

met uw staf, de schapen van uw erfdeel, die eenzaam wonen in een woud, te midden van een vruchtbare landbouw. Laat hen weiden in Basan en in Gilead, als in de dagen van ouds" (vs. 14). Terwijl het door de oordelen heengaat, verlangt het overblijfsel naar de toekomstige zegeningen, maar tijdens de verdrukking zal het reeds de zorg genieten van de herder Israëls. Het voelt dan dat Hij met hen is als zij door het donkere dal gaan, waar het contact met de herdersstaf hen gerust zal stellen. "Uw stok en uw staf, die vertroosten mij" (Ps. 23:4). Het lijdende en verachte overblijfsel zal zichzelf dan noemen: "uw volk", en: "de schapen van uw erfdeel". Totdat de Here zijn heerlijk koninkrijk zal oprichten, zal Hij hen weiden in de eenzame streken van de Karmel, in de geheime schuilplaats van de profeten. Daar werd Israël tot de dienst des Heren teruggebracht; daar konden Elia's vijanden de hand niet aan hem slaan, omdat het vuur van de hemel hen verteerde; vandaar vertrok Elisa om de zoon van de Sunamietische vrouw op te wekken. Het zal een geschikte plaats zijn, hoewel zij zinnebeeldig gezien wordt, om "de schapen van zijn erfdeel" te bemoedigen in die dagen, die van dat ogenblik af verkort zullen worden en die aan de bevrijding in het einde voorafgaan.

In Basan en Gilead zullen zijn schapen grazen in vette weiden zoals in de dagen van ouds! De verlossing staat dan voor de deur! Na de vernietiging van het beest en de valse profeet, zal er maar één vijand meer zijn: de Assyriër. Maar ook hij zal spoedig aan zijn eind komen, zonder dat iemand hem helpt (Dan. 11:45). Daarna zal de tijd aanbreken waarvan gezegd wordt: "Mijn volk zal in een verblijf des vredes wonen, in veilige woningen, in oorden van ongestoorde rust" (Jes. 32:18).

Een noodgedwongen onderwerping

Daarna zegt de Here in de verzen 15-17: "Evenals in de dagen, toen gij uittoogt uit het land Egypte, zal Ik hem wonderen doen zien. De volken zullen het zien en beschaamd worden, beroofd van al hun kracht; zij zullen de hand op de mond leggen, hun

oren zullen doof worden. Zij zullen stof lekken als een slang, als kruipende dieren der aarde; zij zullen bevend uit hun burchten komen, sidderend zullen zij komen tot de Here, onze God, en zij zullen voor u vrezen". God herinnerde aan de dag waarop Hij zijn volk uit Egypte deed optrekken. Toen was dat het hele volle In de toekomst zal er slechts een overblijfsel verlost worden. De verlossing zal voor dit getrouwe deel even wonderlijk zijn als vroeger voor Israël in zijn geheel bij de uittocht uit Egypte. De Assyriër zal verslagen worden, zoals voorheen de Farao, en tussen twee zeeën worden vernietigd, zoals de Egyptenaren in de Rode Zee. Wanneer de volken deze tijding zullen vernemen, zullen zij, juist als vroeger de Kanaänietische volken, de moed verliezen, en hun hart zal versmelten (Joz. 2:11).

"Zij zullen stof lekken als een slang" (vs. 17). Dit vers stemt overeen met Psalm 18:45, 46, waarin profetisch door de Messias gezegd wordt: "Vreemden veinsden onderdanigheid tegenover mij. Vreemden verloren hun kracht en verlieten bevend hun burchten". Onder een geveinsde gehoorzaamheid zal het hart van de volken toch niet veranderd zijn. Zij zullen zich slechts uiterlijk onderwerpen aan een macht die zij niet kunnen weerstreven, en die hen bij het geringste teken van opstandigheid "verpletteren zal met een ijzeren knots en zal stukslaan als pottenbakkerswerk" (Ps. 2:9). Hun laatste opstand na de glorievolle regering van duizend jaren, zal bewijzen dat zij zich slechts noodgedwongen onderworpen hadden (Openb. 20:7-10). Hun hart, dat op de proef gesteld zal worden door de heerlijkheid, zoals eens door de genade, zal niet veranderd zijn. In Micha domineert meer de vrees, terwijl in Ps. 18 de geveinsdheid vermeld wordt. Maar het één gaat steeds gepaard met het ander, wanneer het hart geen oprechtheid kent. Het spreekt vanzelf dat "de grote schare, die niemand tellen kon, uit alle natie, en geslachten, en volleen en talen", die gedurende het duizendjarig rijk gevormd zal worden (Openb. 7:9), niet zullen behoren tot hen, die zich noodgedwongen aan de Messias zullen onderwerpen.

God vergeeft en vergeet

We hebben gezien, hoe na het eerste werk in het geweten (hfdst. 6:6) het overblijfsel in de weg van bekering en zelfveroordeling (hfdst. 7:1) gebracht zal worden tot vol vertrouwen op God (hfdst. 7:7) en tot aanvaarding van de verdrukking, die het gevolg zal zijn van zijn zonde jegens Christus (hfdst. 7:9). Maar ook dat het te midden van de afzondering waarin het door God bewaard zal worden, en ondanks de oordelen die het zal treffen, de zekerheid van de nimmer ontbrekende zorg van de herder Israëls zal genieten (hfdst. 7:14). Tegelijkertijd zal het uit de mond van de Messias de verzekering ontvangen van zijn herstel en van een tijdperk van vrede, dat op de verwoesting van het land zal volgen. Reeds van te voren zal het er zich over verheugen hoe het zal zien, dat de volken aan de heerschappij van zijn koning onderworpen zullen zijn (hfdst. 7:9, 15 en 17).

In de verzen 18-20 wordt bezongen, dat de dag der bevrijding nabij is. We horen daarin de zegezing, die het overblijfsel zal aanheffen. De profeet, die de getrouwen had vermaand, getroost, en in de hoop gesterkt met het oog op de langdurige beproeving die zij zouden doormaken, bezong eveneens Gods lof als hij dacht aan de door God te bewerken verlossing.

"Wie is een God als Gij, die de ongerechtigheid vergeeft en de overtreding van het overblijfsel van zijn erfdeel voorbijgaat!" (vs. 18). De gelovigen zullen zich dan noemen: "het overblijfsel van zijn erfdeel". Het afvallige volk heeft dan het loon van zijn ongerechtigheid ontvangen. Wat een blijdschap zal het voor de gelovigen zijn om te weten dat hun vergeving geschonken is! Dit geluk kan alleen ten volle geschat en gesmaakt worden door harten die de hele zwaarte van hun schuld voor God gevoeld hebben. Vergeving! Dat wil zeggen het volkomen en totaal vergeten van hun overtreding! Hoe zullen ze daardoor in 's Heren tegenwoordigheid in de vrijheid gesteld zijn!

"Die zijn toorn niet voor eeuwig behoudt, maar een welbehagen heeft in goedertierenheid" (vs. 18). Vóór het herstel van Israël in zijn land was de verlossing reeds bekend gemaakt. De toorn des Heren kon niet eeuwig duren, omdat Hij een welbehagen heeft in goedertierenheid. Deze waarheid wordt bevestigd door de ziel die er op zo wonderbare wijze het voorwerp van is. In onze profetie is het doel nog niet bereikt, de volmaaktheid nog niet gekomen, maar het geloof, dat vertrouwt op wat God reeds vervuld heeft, grijpt vooruit de volle verwezenlijking van al Gods beloften aan.

Het overblijfsel zal dan ook zeggen: "Hij zal Zich wederom over ons ontfermen, Hij zal onze ongerechtigheden vertreden" (vs. 19). Wat een geluk voor dit overblijfsel om van God te mogen spreken. Hoe positief is de vermelding van wat God zal doen! Het zal een volkomen reiniging zijn: God, "die de ongerechtigheid vergeeft", zal Zich niet beperken tot alleen maar vergeven. Hij zal "de ongerechtigheid vertreden"), en niet meer zien! "Hij zal Zich wederom over ons ontfermen", want in ontferming heeft Hij behagen, en niet in het oordeel over het kwaad, hoe noodzakelijk dat ook is met het oog op zijn heiligheid. Welk een oneindige draagwijdte hebben de woorden "de ontfermingen Gods" (Rom. 12:1) voor zielen, die zich tot God bekeerd hebben. Zij omvatten het hele onmetelijke werk der verlossing.

De profeet bevestigde de voorgaande woorden toen hij zei: "Ja, Gij zult al onze zonden werpen in de diepten der zee" (vs. 19). De gelovigen vernemen door het profetische woord, dat er nooit meer sprake zal zijn van hun zonden, omdat God Zelf ze uit zijn tegenwoordigheid verbannen en ze met eigen hand in de grote afgrond geworpen zal hebben. Dat zal het karakter zijn van het nieuwe verbond van de Here met zijn volk (Hebr. 8:10-13).

De trouw van God

Het overblijfsel zal ten slotte met vreugde uitroepen: "Gij zult trouw bewijzen aan Jacob, goedertierenheid aan Abraham,

gelijk Gij van oude dagen af aan onze vaderen hebt gezworen" (vs. 20). De gelovigen zullen verkondigen dat Gods beloften onberouwelijk zijn. Om dat te bevestigen, zullen ze zich in herinnering brengen de onvoorwaardelijke eed, die God aan Abraham en aan Jacob deed. Heel de geschiedenis van hun verantwoordelijkheid als zondaars is dan voor eeuwig beëindigd. De bedreigingen die voortvloeiden uit het niet onderhouden van de op de Sinaï gegeven wet zullen voorbij zijn. Voor Israël is er dan nog slechts een God, die trouw is aan zijn beloften, een God wiens rechtvaardigheid onwrikbaar gegrond is op zijn genade, een God die de zondaar voor altijd rechtvaardigt op grond van het oordeel dat Hij op Christus legde.

Op deze wijze wordt deze prachtige profetie besloten. Weinig profeten hebben, zoals Micha deed, zó doen uitkomen hoe de genade over het oordeel zal zegevieren, en dat door Gods werk aan het geweten, de gelovige er toe gebracht wordt zonder terughouding te genieten van zijn ontferming. Micha voert ons om zo te zeggen tot op de drempel van het evangelie. Intussen bleef zijn profetie beperkt tot het overblijfsel van Juda, dat de zegeningen van het nieuwe verbond als volk van God op aarde genieten zal. Micha brengt ons van mijlpaal tot mijlpaal naar het lied van de dageraad van het duizendjarig rijk: "Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid".

Hoofdstuk 2:12 spreekt van de toekomstige bijeenvergadering van het overblijfsel.

In hoofdstuk 4:1-8 zien we het herstel van Jeruzalem met het overblijfsel in haar midden (vs. 7).

Hoofdstuk 5:7-9 toont het overblijfsel, dat in de toekomst dezelfde karaktertrekken zal dragen als zijn Heer en koning, de genade die nodigt en de kracht die heerst.

In hoofdstuk 7 is het koninkrijk zijn oprichting nabij; het nieuwe verbond is gesloten, de beloften zijn vervuld; en daar het geestelijk herstel van het overblijfsel volmaakt is, kan het volk het verlossingslied aanheffen.

In al deze gedeelten wordt het overblijfsel geschilderd als de kudde van de herder Israëls, waaronder zich geen wolven bevinden. Het zal een kudde zijn, die geleid, gehoed, gevoed, gesteund en vertroost zal worden door zijn glorieus herder, en daarom zal het zeggen: "Ik vrees geen kwaad, want Gij zijt bij mij".

Oude Sporen 2008

